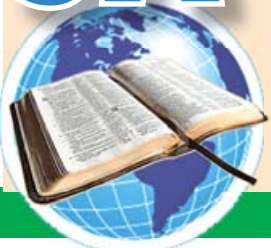

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№9 (144)
ВЕРЕСЕНЬ
2016 РОКУ**

ДИПЛОМИ І ВЧЕНІ ЗВАННЯ З БОГОСЛОВ'Я БУДЕ ВИЗНАНО

У Міністерстві освіти і науки України розпочали роботу комісії з державного визнання документів про вищу духовну освіту, а також про наукові ступені та вчені звання, виданих вищими духовними навчальними закладами. Перші засідання обох комісій відбулися 8 вересня 2016 року в приміщенні МОН у Києві, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Відповідно до законодавства України, визнання документів про вищу духовну освіту, наукові ступені та вчені звання здійснюється за рівнями та ступенями вищої освіти за галуззю знань «Богослов'я».

Директор Департаменту атестації кадрів вищої кваліфікації та ліцензування МОН Андрій Шевцов підкреслив важливість початку роботи очолюваної ним Комісії з державного визнання документів про наукові ступені та вчені звання. «Створюється прецедент, в якому враховано європейський досвід — рівність всіх конфесій, адже до складу комісії увійшли представники різних Церков та релігійних організацій», — зазначив голова Комісії.

Заступник голови Комісії Юрій Решетников наголосив, що нинішнє засідання — відповідь на одне з питань відновлення історичної справедливості, яке Церкви та релігійні організації порушували з кінця 90-х років минулого століття. Він відзначив вагомий роль міністра освіти і науки

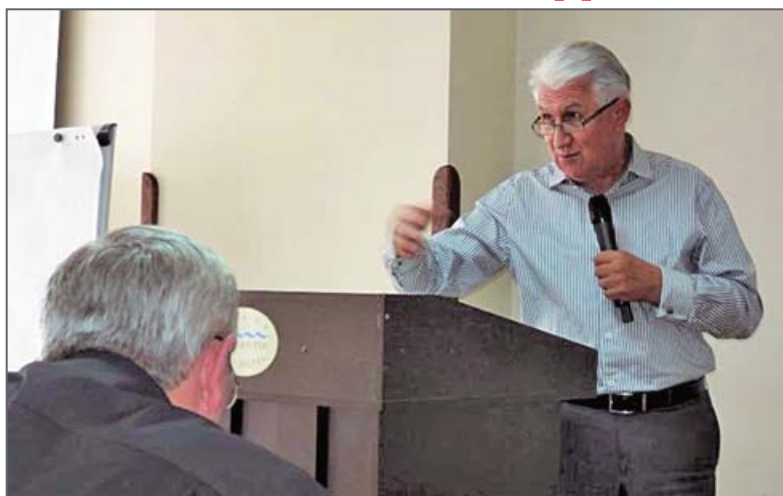
України Лілії Гриневич у тому, що таке державне визнання стало можливим завдяки ухваленій у 2014 році нової редакції Закону України «Про вищу освіту».

Під час засідання члени Комісії обговорили питання процедури розгляду дисертацій (монографій), за результатами захисту яких особам було присуджено наукові ступені.

Цього ж дня відбулося перше засідання Комісії з державного визнання документів про вищу духовну освіту. Комісія ухвалила протокольне рішення щодо необхідності подання особами, які претендують на державне визнання їх документів про вищу духовну освіту, атестатів про повну середню освіту, що необхідне для здобуття вищої освіти.

Під час засідання між членами Комісії для підготовки відповідних висновків було розподілено близько 30 справ, що надійшли для державного визнання документів про вищу духовну освіту. Наступні засідання комісії відбудуться наприкінці вересня.

ВІЌЗНЕ ЗАСІДАННЯ КОМІТЕТУ ЦХВЄУ ПРИСВЯТИЛИ ТЕМІ ВІДКРИТТЯ НОВИХ ЦЕРКОВ

З 13 по 15 вересня у м. Яремчі Івано-Франківської області відбулося віїзне засідання комітету Церкви ХВЄ України. На відміну від попередніх одноденних засідань, що відбуваються зазвичай у Києві і на яких обговорюються важливі поточні питання духовного та організаційного життя Церкви, цього разу зустріч була присвячена проекту «400 церков за п'ять років». Це, скоріше, був триденний семінар для старших служителів на тему внутрішнього місіонерства, кінцевою метою якого є утворення нових церков. Присутні не тільки прослухали семінари на згадану тему, але й мали можливість обговорити їх, озвучити своє бачення практичного втілення цього проекту.

Темі семінарів — «Сучасна практика відкриття нових церков» (Ростислав Боришкевич), «Особливості залучення церковного ресурсу для відкриття нових церков» (Юрій Веремій), «Духовний портрет місіонера» (Віктор Боришкевич),

«Місіонерська праця, матеріальне забезпечення: можливості церков» (Михайло Паночко), «Підготовка місіонерів із врахуванням сучасних викликів» (Володимир Величко), «Ресурс благовісників: проблематика та успіхи» (Олександр Попчук).

Як доповідачі, так і всі, хто брав участь в обговоренні, були єдині в думці, що місіонерство — найважливіша ділянка духовної праці усіх без винятку церков. А нині як ніколи є всі можливості для реалізації цього наказу Ісуса Христа. І старшим служителям

потрібно попрацювати, щоб цю думку почули і зрозуміли служителі всіх рівнів та всі християни.

Крім того, на рівні правління та комітету варто було б чіткіше скоординувати зусилля щодо навчання майбутніх місіонерів та підтримки їхнього служіння.

У віїзному комітеті взяли участь також дружини служителів. Хоча вони — найперші і найбільш надійні помічниці, та, на жаль, не завжди мають можливість бути разом з чоловіками в таких поїздках. Івано-Франківське об'єднання церков ХВЄ подбало про те, щоб така спільна зустріч пройшла в затишному та мальовничому куточку Карпат.

Сім'ї служителів мали можливість не лише обговорити важливі духовні питання, але й відпочити, поспілкуватися у неформальній сімейній атмосфері і навіть зїздити на невеличку екскурсію в гори.

Серед особливих моментів також — вітання першого заступника старшого єпископа Миколи Синюка з 60-літтям, а також вручення подарункових видань Біблії особливим гостям — міському голові Яремча Василю Онутчаку і директору відпочинкового комплексу «Романтик» Івану Гаврону. Подарунки від Івано-Франківського обласного об'єднання — багатofункціональні ліжко і крісло — отримала і міська лікарня.

Наш кор.

ВИМОГА ДОЗВОЛІВ НА ПУБЛІЧНІ РЕЛІГІЙНІ ЗІБРАННЯ СКАСОВАНА

Конституційний Суд України оприлюднив рішення про неконституційність вимог отримання дозволів у місцевій владі на проведення публічних релігійних та інших мирних заходів.

Рішення оголосив 13 вересня 2016 року голова Конституційного суду України Юрій Баулін у присутності представників Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, Інституту релігійної свободи, інших представників громадськості та журналістів.

«У демократичній правовій державі не може бути встановлений різний порядок проведення мирних зібрань залежно від їх організаторів та учасників, мети й місця, форми тощо. А саме: в одних випадках вимагається отримати дозвіл, а в інших — завчасно сповістити про намір провести таке зібрання», — наголошується у рішенні Конституційного суду.

Суд вважає, що Конституція України «зобов'язує державу створити єдиний правовий механізм, який регулює проведення громадянами, громадськими або релігійними організаціями, іншими суб'єктами права публічних мирних зібрань

релігійного та нерелігійного характеру».

Проаналізувавши норми Конституції та законів України, Європейської конвенції з прав людини, висновки наукових установ та громадських організацій, позицію органів влади, Конституційний суд дійшов висновку про невідповідність Конституції України положень частини 5 статті 21 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» та Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.07.1988 року № 9306 «Про порядок організації та проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР».

Зазначені законодавчі норми визнані неконституційними та втрачають чинність із дня ухвалення Конституційним судом цього Рішення.

У рішенні Конституційного суду наголошується, що відповідно до статті 39 Конституції України єдиною вимогою для проведення публічних мирних зібрань, як релігійних, так і нерелігійних, є їх мирний характер та завчасне сповіщення органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування.

Рішення Конституційного суду України обов'язкове до виконання на території України, остаточно і не може бути оскаржене. *Інститут релігійної свободи.*

РЕЛІГІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗМОЖУТЬ ПРОСТІШЕ ЗБЕРЕГТИ НЕПРИБУТКОВИЙ СТАТУС

До Верховної Ради подано законопроект № 5050 про внесення змін до Податкового кодексу України щодо уточнення окремих положень про оподаткування неприбуткових організацій.

Зміни безпосередньо стосуються неприбуткової діяльності релігійних організацій та спрямовані на узгодження Податкового Кодексу з Законом України «Про свободу совісті та релігійні організації», повідомляє Інститут релігійної свободи.

Зокрема, проект пропонує скасувати для релігійних організацій вимогу щодо внесення змін до статутів у частині заборони розподілу отриманих пожертв (доходів) або їх частини серед засновників, членів такої організації, працівників, членів органів управління та інших пов'язаних з ними осіб. Оскільки така заборона суперечить сутності релігійної діяльності, яка невід'ємно пов'язана з милосердям і добродійністю. Це законопроект уточнює, що по-

жертви релігійних організацій можуть використовуватися на «передбачену законом для релігійних організацій неприбуткову (добродійну) діяльність (у тому числі здійснення гуманітарної допомоги, благодійної діяльності, меценатства, милосердя тощо)». Так усувається друге обмеження, яке до цього часу містилося в Податковому кодексі України.

Третя новація законопроекту відображає інтерес усіх неприбуткових організацій і вносить до Кодексу таке доповнення: «Неприбуткові підприємства, установи та організації не можуть бути виключені з Реєстру неприбуткових установ та організацій лише з тієї підстави, що у контролюючого органу відсутні копії їх устаткованих документів».

Ці зміни, ініційовані Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій, підтримали парламентарі з різних парламентських фракцій — Павло Унгурян, Оксана Продан, Олександр Кірш, Тарас Козак і Георгій Логвинський, троє з яких є членами профільного Комітету з питань податкової та митної політики. У пояснювальній записці до законопро-

екту № 5050 автори зауважують, що «відповідні державні органи фізично не спроможні здійснити перереєстрацію змін до статутів (положень) релігійних організацій у визначений строк», тобто до 1 січня 2017 року. На їх переконання, «нинішня ситуація загрожуватиме паралізувати усю добродійну діяльність релігійних організацій», чому мають запобігти запропоновані зміни.

Очікується, що запропоновані зміни будуть ухвалені до кінця 2016 року. Відтак буде спрощено вимоги до релігійних організацій, дотримання яких необхідне для збереження неприбуткового статусу та включення до нового Реєстру неприбуткових установ та організацій. На необхідності таких змін Всеукраїнська Рада Церков наголошувала у зверненнях до Президента України, Прем'єр-міністра та Голови Верховної Ради.

Як повідомлялося, Кабінет Міністрів України затвердив новий Порядок ведення Реєстру неприбуткових установ та організацій, чим дав старт до перереєстрації всіх неприбуткових організацій у новому Реєстрі.

КОГО БОГ НЕ МОЖЕ ВЖИВАТИ

Бог може вживати кого-небудь. Він не розрізняє людей на основі раси, статі, шлюбного досвіду, минулих помилок чи фінансового статусу. Але Його стандарти ніколи не знижувалися: Бог вживає сумирних, послушних, освячених послідовників.

Багато християн ніколи не будуть корисними в Царстві через свій тип мислення або поведінку, які обмежують плин Духа Святого чи, як говорив апостол Павло, «відкидають» Божу благодать (Гал. 2:21). Якщо ви хочете, щоб Бог вас вжив, переконайтеся, що ви не належите до жодної з наступних категорій.

Християни «біля керма»

Ісус не тільки наш Спаситель, Він — наш Господь, і Він хоче керувати нашими рішеннями, спрямовувати нашу дорогу, перевершувати наші егоїстичні бажання і вибори. Багато віруючих користуються Божою благодаттю, а контроль над своїм життям Богові так і не віддають.

Якщо ви хочете, щоб Бог вас вживав, настав час пересісти на пасажирське сидіння і дозволити керувати Ісусові. Якщо вам важко підкоритися, моліться: «... не моя, а Твоя нехай станеться воля!» (Лк. 22:42).

«Диванні критики»

Є люди, які служать Господеві в поті чола, а є й такі, які вибрали своїм заняттям критиканство і вщент розбивають тих, хто виконує Божу роботу. Диявол — обвинувач, тому якщо ви осуджуєте інших, ви дієте в душі Люцифера. Дух

Святий не працює через «гірких», злих, сварливих чи осудливих людей.

Песимісти

Багато християн сьогодні занепокоєні тим, що роблять грішники, деякі витрачають багато часу, намагаючись передбачити, коли прийде антихрист чи коли настане кінець світу.

Натомість інші християни сфокусовані на придбанні душ для Ісуса Христа і на тому, щоб явити Його милість і співчуття світові, що гине.

І хто принесе більший духовний плід — песимісти «судного дня» чи сповнені надією євангелісти?

Тілесні християни

Сьогодні стало модним серед віруючих знижувати стандарти моралі аж до «роби, що хочеш». Неодружені християни живуть разом, деякі пастори займаються перелюбом, деякі деномінації проголосували за санкціоновані гомосексуальні відносини.

Не обманюйтеся! Те, що все більше й більше людей дотримуються цього тренду, зовсім не означає, що Бог змінив Своє вічне Слово.

Люди, що живуть в явному гріху, не можуть бути інструментами Святого Духа: «Отож, хто від цього очистить себе, буде посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло» (2 Тим. 2:21). Те, наскільки ми можемо бути корисними для Бога, ґрунтується на тому, чи підкорилися ми процесові освячення. Святість для нас суворо обов'язкова.

Відступники

Бог не вживає людей, які покинули церкву. Сьогодні модно критикувати церкву, деякі навіть заснували «служіння», що спонукають християн міняти церкву на ізольовану духовну пустиню.

Більшість подібних критиканів сповнені гіркоти через свій недобрий досвід взаємодії з пастором.

Але ніхто не має права руйнувати Божу роботу лише тому, що духовний лідер завдав йому болю. Церква — це Божий план «А», і в Нього нема інших альтернатив. Якщо ми хочемо бути вжиті, нам потрібно приліпитися до церкви і навчитися жити у ній.

Боязкі християни

Коли апостол Павло послав Тимофія в Ефес відкривати там церкву, то дав йому суворий наказ звільнитися від кайданів страху. Він написав: «Тож не соромся засвідчення Господа нашого...» (2 Тим. 1:8).

Страх паралізує. Усі, хто підкорюється Божому закличу, повинні говорити сміливо, захищати віру, ризикувати своєю репутацією, переносити відкинення і, можливо, переслідування. Якщо ви боїтеся проповідувати, покайтеся у вашому страху і попросіть у Бога Його святої мужності.

Пасивні спостерігачі

Сьогодні для багатьох християн йти за Богом означає відсидіти півтори години на зібранні перед поїздкою на пікнік. Ми перелистуємо християнську стрічку в наших смартфонах, поки вранці добираємося на роботу. Ми втратили істинне значення наслідування Христа в цьому бурхливому ХХІ столітті.

Якщо ви хочете, щоб Бог вас вживав, ви повинні стати старанним учнем, сфокусованим на Його Слові, і завзятим молитовником. Апостоли першого століття проголосували: «А ми перебуватимемо завжди в молитві та служінні слову» (Дії 6:4). Половинчасті люди ніколи не змінювали цей світ.

Джей Лі Грейді.

В ІЗРАЇЛІ ОБРАНО ПЕРВОСВЯЩЕНИКА

Важливий крок був недавно зроблений для процесу відновлення храмового богослужіння. Синедріон обрав рабина Баруха Кахане наступним первосвященником.

Це обрання було проведено як передбачливий захід для святкування Йом Кіпур. Якщо політична ситуація зміниться і євреям буде даний доступ до Храмової гори, згідно з вимогами Тори первосвященик повинен буде принести жертви. Кахане впевнений, що в цьому разі храмові богослужіння могли б початися менш ніж за тиждень.

Рабин Кахане — блискучий вчений, добре розбирається у всіх хитрощах законів, що мають відношення до храмового богослужіння. Він відіграв велику роль у відновленні обрядів храмового богослужіння і їх підготовці до Йом Кіпур.

Цього року вже проведено багато заходів, що мають відношення до храму. Храмовий інститут створив реєстраційний облік прямих нащадків Аарона, заснував школу для чоловіків священничого клану, де навчають тонкощам храмового богослужіння; і проводив під час усіх релігійних свят обряди жертвоприношень.

Рабин Гілле Вейсс — один із членів синедріону — пояснив в інтерв'ю для Breaking Israel News, чому необхідно було обрання первосвященика — навіть враховуючи той факт, що храму ще немає.

«Нам не потрібно диво — на взірць храму, що раптово сходить з небес на Храмову гору, — для обґрунтування розумності цього рішення, — сказав він. — Єдине, що перешкоджає сьогодні проведенню храмових богослужінь, — це політична ситуація. Якщо раптом політична ситуація зміниться, що цілком можливо, нам доведеться відразу ж проводити храмові богослужіння. Таким чином, необхідний кандидат, готовий на роль первосвященика, особливо зараз, коли у нас є списки готових до служіння в храмі».

Рабин Ізраель Аріель, засновник і

глава Храмового Інституту, — теж член синедріону. В інтерв'ю для Breaking Israel News він підтвердив необхідність обрання синедріоном первосвященика.

«Це те, що ми, релігійні євреї, повинні робити, — сказав рабин Аріель. — Обрання первосвященика і всі ці приготування для храмового богослужіння — це обов'язок, покладений на нас Торою. Це ясно описано в Торі, тому ми мали обрати первосвященика і приготуватися, незалежно від того, є зараз храм чи ні».

Сам Кахане не надто охоче коментував рішення синедріону. «Можливо, ще не час вибирати первосвященика; жертвоприношення поки не потрібні, — сказав він в інтерв'ю для Breaking Israel News. — Однак все може змінитися за одну ніч. У будь-якому випадку, ясно, що ми повинні бути готові. Священники повинні бути готові. Все повинно бути готове».

Відповідаючи на питання, скільки знадобилося б часу, щоб почати храмові жертвоприношення (якби такий дозвіл було дано), Кахане відповів: «Тимчасове місце для жертвоприношень можна приготувати практично за одну ніч. Головною перешкодою може лише бути недостатня навченість священників. Але ми вже вирішуємо цю проблему. Як тільки священники будуть навчені, обрання первосвященика і навчання його всьому тому, що потрібно для здійснення жертвоприношення на Йом Кіпур, буде відносно простим і займе лише тиждень. Храмові служіння вимагає багато знань і навичок від первосвященика, але якщо він вже навчений, йому цілком під силу буде за тиждень поповнити знання, необхідні для ролі первосвященика».

Хоча ми всі розуміємо, що навряд чи політична ситуація зміниться протягом декількох тижнів настільки, щоб євреї могли встановити на Храмовій горі вівтар і почати на Йом Кіпур жертвоприношення, світ може перебувати в повній впевненості, що якщо раптом така можливість з'явиться, єврейський народ до цього готовий.

«Голос Істини» за матеріалами Breaking Israel News.

ОСНОВА КОМУНІЗМУ – ІДОЛОПОКЛОНСТВО

Отто Бікслер – директор Східноєвропейського відділення «Елел міністріз» з 1995 по 2012 рр, служитель, спікер семінару «Декомунізація життя», який пройшов в Києві 17 вересня.

В інтерв'ю для Християнського Мегапорталу invictory.com він розповів, чому віруючим потрібно отримати свободу від духа комунізму і як позначився розпад Радянського Союзу на житті віруючих та духовному житті церков.

– Як давно ви вивчаєте тему «Свобода від духа комунізму»? Що спонукало вас її вивчати?

– У 1991 році, коли ми тільки починали служити в Центральній і Східній Європі, у центрі уваги був не саме комунізм, а особисті проблеми людей, які жили в комуністичній системі. Ці люди не хотіли навіть говорити про комунізм. Швидше, вони вважали за краще взагалі про нього забути.

Близько 20 років тому, прогулюючись по Санкт-Петербургу, я побував на крейсері «Аврора», де побачив фотографії дітей в однаковій формі і в червоних галстуках. Я запитав, чому вони всі однаково одягнені. Мені відповіли, що це були піонери. Потім, після деяких розпитувань, я з'ясував, що були ще жовтенята, комсомольці і партія, яка об'єднувала всі ці групи в одне ціле. Спочатку це була просто цікавість, але чим більше деталей і фактів я дізнавався, тим очевиднішою для мене ставала схожість цієї системи з її ідеологією (ідеологічною обробкою), клятвами і практикою з таємною організацією масонів. Моя остання книга «Це не воля, і це не масонство» детально пояснює, що таке лжерелігія і чому масонство є справжньою лжерелігією, в якій люди поклоняються безлічі різних богів.

Коли я усвідомив, що палаци піонерів, ідеоктринація, гасла, практики і переконання цієї системи замінювали Бога, я почав служити людям з колишнього соцтабору набагато ефективніше.

– Ви вважаєте комунізм лжерелігією?

– Детальні відповіді на це питання можна знайти в моїй книзі «Як знайти свободу від наслідків комунізму». У комунізмі було все, що становить основи будь-якої лжерелігії: боги, ідолопоклонство, доктрини, ідеоктринація, пісні прославлення та поклоніння, переконання, храми.

– Як, на вашу думку, розпад Радянського Союзу позначився на житті віруючих і духовній практиці церков?

– Розпад Радянського Союзу приніс більше свободи, люди могли поклонятися Богу, не боячись переслідувань з боку держави. Духовно Церква завжди стає сильнішою під час гонінь, бо лукава і не знайома з Богом людина не буде ризикувати своїм життям. Тому в комуністичні часи члени церков, здебільшого, за винятком інформаторів, були більш щирими і присвяченими. У той же час за відсутності гонінь церкви можуть вільно євангелізувати і зростати кількісно. Якісно змінюється і міжцерковне спілкування, і співробітництво, тому що після розпаду СРСР немає більше страху довіряти комусь поза своєю громадою.

– Чи можливе в наш час повернення до комунізму, і якщо так, то чому.

– На Заході відзначається сильна тенденція до соціалізму. Західні уряди допускають бюрократичні зловживання в ім'я безпеки і комфорту суспільства. У колишньому комуністичному таборі багато високих чинів тужать за «колишніми часами слави Радянського Союзу», що є передумовою до повернення до якоїсь форми, що нагадує комунізм.

Справжні християни, які усвідомлюють, що комуністична практика була богоборством, не будуть бажати повернення цього безбожного режиму.

– Ви – автор книги про комунізм. Якими мовами вийшла ця книга і чи затребувана вона в церквах?

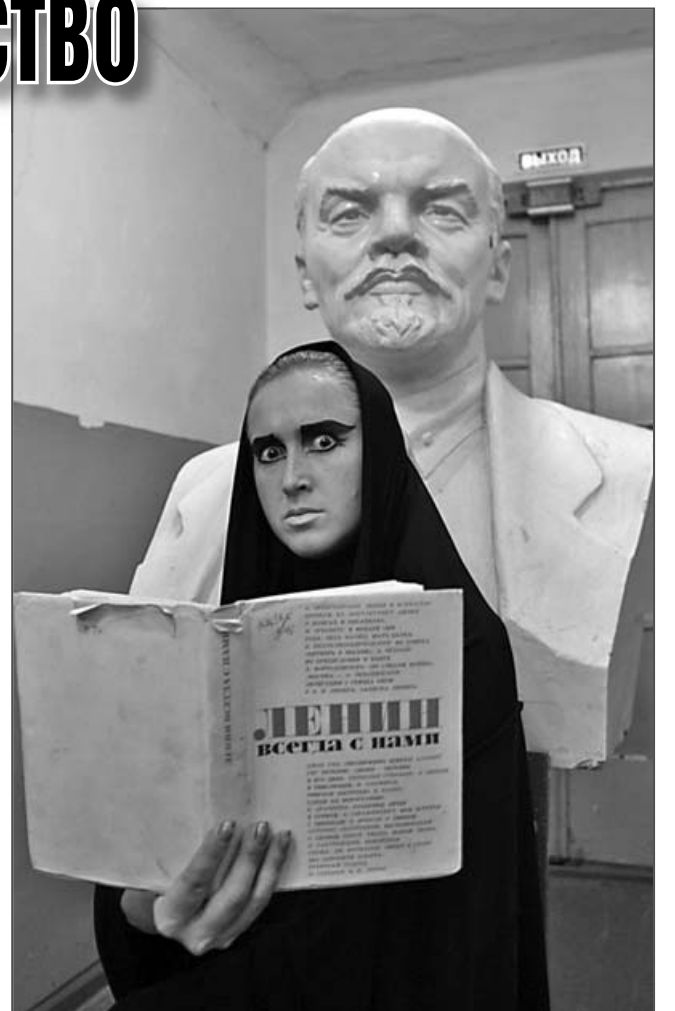
– Так, я написав книгу «Як знайти свободу від наслідків комунізму», яка вийшла російською, угорською, румунською та англійською мовами. Я не можу судити про популярність цієї книги, але знаю, що російською мовою вже вийшло більше п'яти тиражів.

Оскільки основою комунізму є ідолопоклонство, наслідки цього гріха, відповідно до Книги Виходу, 20 (Десять заповідей), будуть спостерігатися до третього і четвертого поколінь. Тому ця книга буде дуже корисною як для тих, хто жив у цій системі, так і для їхніх нащадків, які не жили при комунізмі. Гріх ідолопоклонства в різних його проявах є духовною дією і приносить прокляття в життя сімей і їх нащадків. У моїй книзі пояснюється, як отримати свободу від цього негативного впливу.

– Як досягти країн, де комунізм досі активно діє (Куба, Китай тощо).

– У країнах, де діяла або досі діє комуністична система, спостерігаються очевидні факти.

Комунізм з'являється там, де є деспотичний державний контроль. Державні лідери і військова верхівка користуються всіма блага-

ми, привілеями та владою, яку вони мають за рахунок ідеологічно оброблених мас. Рівень життя в нинішніх комуністичних країнах досить низький.

Що стосується нинішніх комуністичних систем, то вся надія — на так званих «підпільних місіонерів», медіаресурси та літературу, яку туди завозять.

Якщо вам не байдужі потреби цих людей, ви можете взяти участь в першій лінії допомоги — клопотати за них перед Богом.

Це один спосіб — підтримувати проекти, які привозять медичну, продовольчу або матеріальну допомогу народам цих країн.

Лео Франк
Вчитель Біблії

«І вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах. І був острах у кожній душі, бо багато чинили апостоли чуд та знамен. А всі віруючі були вкупі, і мали все спільним. І вони продавали маєтки та добра, і всім їх ділили, як кому чого треба було. І кожного дня перебували вони однодушно у храмі, і, ломлячи хліб по домах, поживу приймали із радістю та в сердечній простоті, вихваляючи Бога та маючи ласку в усього народу. І щоденно до Церкви Господь додавав тих, що спасалися» (Дії 2:42-47).

Практика перших богослужінь

Найперше, що варто знати, – перші християни збиралися в Єрусалимі щодня. Збиралися у храмі і по домах. Ми називаємо це літургічним дуалізмом. У Новому Заповіті не було ні одної церкви, де збиралися більше 50 чоловік, тому що цього не дозволяла тогочасна архітектура. Збиралися здебільшого по 20-30 осіб. І коли я відвідую мегацеркви, в яких люди збираються в чудових великих будівлях, то завжди кажу, що такі великі зібрання не відповідають біблійному вченню, тому що перші християни збиралися і по домах, і в храмах.

Це велике благословення – мати великі храми, але якщо служіння відбуваються лише там, виявляється, що велика кількість людей не відчуває необхідності принести щось у богослужіння, вони стали просто публікою. Є певна кількість людей, найбільш активних, які і проповідують, і співають...

Служіння перетворились на служіння спеціалістів. Спеціалісти служать, і вся церква слухає або не слухає (якщо спеціалісти погані). Тому ми прийняли рішення, що в недільному служінні виділяється 30 хвилин на вільні елементи. Кожен може вийти і засвідчити, зачитати псалом, заспівати. Де ми взяли практику ледь не похвилинно розписувати хід служіння? Навпаки, кожен має взяти участь у служінні. Багатьом людям стає нецікаво ходити до церкви, тому що вони не можуть застосувати там свої дари.

Зміст перших богослужінь

Зміст богослужінь складається з чотири слова з 42-го вірша другого розділу Дій святих апостолів. Вони перебували:

– у науці апостольській;

ПРО БОГОСЛУЖІННЯ

– у спільноті братерській (тобто була можливість для спілкування в неформальній обстановці);

– у ламанні хліба;

(Є два варіанти цього поняття: перше – це спільне споживання їжі. До IV століття це зникло, хіба що залишилися поминки, церква вже разом не їсть, споживають разом їжу ті церкви, які ростуть. Цей елемент нам здається таким не духовним, але він радикально впливає на зростання церкви. Перші церкви завжди їли разом, а потім це закінчувалось євхаристією. Ми у своїй церкві після кожного недільного богослужіння пропонуємо каву та kekci, і люди протягом години спілкуються між собою. І ми побачили, як це кардинально змінило обстановку).

– у молитвах.

Таким було юдейське богослужіння в Єрусалимі. Щоб показати контраст, подивимось на харизматичне – у позитивному розумінні цього слова (харизма – це дар Духа або дар благодаті) – елліністичне християнство. Церкву в Коринті заснував у 53 році апостол Павло, через 23 роки після заснування Єрусалимської церкви. І в посланнях до коринтян говориться про час, місце і зміст богослужіння в цій церкві.

Дуже багато людей дивляться на Коринт саме через призму 12-го розділу. У них були дари, яких нам так не вистачає. Але якщо подивитись на ту церкву в контексті, ніхто не захоче бути в такій церкві.

Церква в Коринті: негатив і позитив

Отож про негативні характеристики.

Вони зловживали їжею та питвом, конкретне написано, що люди приходили на служіння п'яні. Багаті

в той час не працювали, тому приходили раніше за бідняків, які працювали, і з'їдали майже все, не залишаючи їжі для бідних.

Друга проблема – це дискримінація немовчунних.

Третя проблема. Хоча в них не було нестачі в жодних духовних діях, у них був абсолютний хаос в діях харизми, тому ми маємо 12-й, а особливо 14-й розділ в Першому посланні до коринтян. Там пророки кричали один наперед одного, аби докричатись, кожен намагався найголосніше галасувати на інших мовах при відсутності тих, хто би тлумачив. У служінні панував хаос.

Також там було жіноче питання. Найімовірніше, жінки почали головувати, навчати і таке інше. Апостол Павло поклав цьому кінець.

І хоча церква була поділена на дільниці (не було такого, щоб 500 людей збиралось одночасно), там був культ особистості: «Я належу Павлу, я належу Аполлосу, а я належу Самому Христу, бо всі інші недостойні, а я належу вселенській Церкві...»

Тому ми завжди маємо дивитись на речі в контексті.

Але було там і позитивне.

Перше – це участь кожної людини в зібранні.

Друге – центральність Євхаристії. Апостол Павло поставив її в центр. Водночас була спонтанність дії дарів Духа Святого – те, що потім Церква абсолютно втратила, і навіть п'ятидесятницька Церква має дуже мало спонтанної дії харизми.

«Але все нехай буде добропрстойно і статечно!» (1 Кор. 14:40). У цьому вірші апостол Павло піднімає завісу над питанням про те, що таке богослужіння. Це було дуже важливим для коринтян, харизматичних людей, в яких все відбувалось спонтанно.

Тут застосовуються два слова: «добропрстойно» і «статечно». Перше означає «відповідним чином» (як саме – невідомо) і друге слово має значення «усе розташовується в гарному порядку».

Нове у служінні

Про новозаповітне служіння йде мова і в наступних віршах: «А що до складок на святих, то й ви робіть так, як я постановив для Церков галатійських. А першого дня в тиждень нехай кожен із вас відкладає собі та збирає, згідно з тим, як ведеться йому, щоб складок не робити тоді, аж коли я прийду» (1 Кор. 16:1-2).

Перше, що ми бачимо, – це новий час для богослужіння: «перший день тижня», тобто неділя. Центральне богослужіння в Коринтській церкві (язичницькій) відійшло від центрального богослужіння в Єрусалимській.

Наступне, що ми бачимо, – наявність матеріального служіння.

«Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде» (1 Кор. 11:26). Тут мова йде про центральність Євхаристії, про важливість спомину і про порядок цього служіння. Історія говорить, що спомин там відбувався кожної неділі, а не раз на місяць.

«А як зійдеться Церква вся разом, і всі говоритимуть чужими мовами, і ввійдуть туди й сторонні чи невіруючі, чи ж не скажуть вони, що біснуетесь ви?» (1 Кор. 14:23).

Перша частина вірша говорить, що там діяла вільна харизма: і пророцтва, і зцілення, і говоріння на інших мовах, і тлумачення.

В посланні апостола Якова написано: «Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу» (Як. 1:27). Мова йде про богослужіння як наше практичне життя.

«... Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу...» (Рим. 12:1) – наше служіння не обмежується двома годинами в недільному богослужінні, воно цілодобове, щоденне.

«Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистості» (1 Тим. 2:1-2).

Різноманітні молитви були звичною справою в першоапостольській церкві.

«... Навчайте та напоумляйте самих себе! Вдячно співайте у ваших серцях Господеві псалми, гімни, духовні пісні! (Кол. 3:16).

Служіння духовними піснями втрачене в наших зібраннях. Хоча співи та музика були нормальним елементом в богослужінні, це ми бачимо, зокрема, в Еф. 5:19 – «... розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа...»

У Першому посланні до солунян сказано, що читання, проповідь та вчення були елементами служіння. Там читали апостольські послання, старозаповітні книги, проповідували та тлумачили прочитане.

Наступне: «Не забувайте ж і про доброчинність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові» (Євр. 13:16). «Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуємось, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той» (Євр. 10:25).

Багато хто нині ідеалізує новозаповітну церкву, вважаючи, що тоді служіння були досконалими. Ні, вони не були досконалими, бо Церква постійно розвивається, вдосконалюється. Уже тоді деякі залишали зібрання.

Ще наголошується на постійності в служінні. Це означає, що я не бігаю по церквах у пошуках найкращого служіння, у мене є своє зібрання, де я, як член місцевої церкви, маю певне служіння, тобто певне заняття.

Далі буде.

Стежу за фейсбушною дуеллю Демидович-Шевченко. Немоżliво не помітити, що вона вже оголила деякі проблеми сьогодишнього християнства, зокрема пострадянського, а ще точніше – російсько-українського. Не буду публічно ставати на бік того чи іншого опонента, і не тому, що, за словами Шевченка, зберігаю нейтралітет, а тому, що маю свою чітку позицію щодо порушеної теми. І це перша проблема, яка яскраво виражена у публікаціях Демидовича та Шевченка, точніше, у коментарях під ними.

Коли дивитися на коментарі, можна помітити яскраво виражену симпатію, захоплення і цілковите схвалення постами чи то Демидовича, чи Шевченка. У кожного свої шанувальники, які готові на християнський, а здебільшого – не християнський захист своїх кумирів. «Не чіпайте Шевченка!». «Демидович – молодець!».

Це проблема україно-російського християнства: люди йдуть за лідерами і не мають своєї точки зору. Вони сліпо вірять в непомилність «Божих обранців» і без роздумів кидаються у словесну білку, захищаючи своїх кумирів.

Даруйте, а як тоді розуміти біблійну істину, що духовна людина може і має право розмірковувати і думати духовно, тверезо і неупереджено? Причому це стосується кожної без винятку людини, а не лише окремих «обранців».

Часто християни йдуть не стільки за Христом, скільки за лідерами. Так легше, у разі невдачі чи помилки можна на них звалити вину. А от мати свою власну позицію ризиковано. Та й лідерам легше керувати стадом, яке покірно киває на кожне сказане слово.

ДЕМИДОВИЧ – ШЕВЧЕНКО: РАХУНОК 0:0

Християни, та ви ж будете судити ангелів! Ми так любимо де треба і де не треба повторювати, що нами керує Дух Святий і дає нам мудрість. Слухайте ж Його, аналізуйте навколишню ситуацію з точки зору Духа Святого, а не того чи іншого лідера. Я люблю та поважаю як Демидовича, так і Шевченка, багато чого цінного взяв від них, але не вони визначають мій духовний світогляд.

По-друге, ці публікації показують ще одну проблему: християни не вміють вести діалоги. По суті, згадані публікації не дотягують до

діалогу чи дискусії, це, скоріше, окремі монолози. Особливо це стосується Шевченка. Він боїться діалогу, і його відповіді Демидовичу – це, скоріше, захист, а не відверта дискусія.

Наші служителі вміють лише односторонньо вчити з-за кафедр і дуже бояться гострих запитань. Нерідко доводиться бачити, як авторитетні служителі, відповідаючи на актуальні та болючі запитання на конференціях чи зустрічах, проявляють чудеса словесної екілібристики, уникаючи прямої відповіді.

По-третє, коментарі під постами показують, що

християни неправильно розуміють або взагалі не приймають таке поняття, як публічність. Багато хто закликає не виносити сміття з хати. Даруйте, церква – це не власна хата, де ми маємо право на певну приватність. Це публічне місце, куди, як в супермаркет, має право прийти будь-яка людина з будь-якими потребами чи запитаннями.

«Не може сховатися місто, яке стоїть на вершині гори». Ми не тільки маємо право виносити сміття з церкви, ми зобов'язані це робити. Бо часто цього сміття стільки збирається, що люди не можуть пройти в двері церкви. Воно часто буває не лише в самій Церкві, але й на церковному подвір'ї, вивалюється на вулицю, під ноги перехожих. Крім того, служитель такого рівня, як Шевченко, є публічною людиною. А це значить, що він свідомо прирік себе на те, що його слова, навіть сказані приватно, у ресторані, автоматично стають надбанням широкого загалу.

Візьміть будь-яке повне видання творів відомих авторів – там обов'язково будуть опубліковані особисті, іноді навіть дуже інтимні листи. Це ціна публічності. І коли автор публічно видає книгу, в якій викладає особистий погляд на ті чи інші речі, це означає, що він дозволяє читачеві зайти до себе додому і заглянути в те, що, зазвичай, ми намагаємось приховати від сторонніх очей. Він повинен бути готовим до критики, полеміки, відкритості. Тому нав'язаний Демидовичем діалог – не винесення сміття з хати, це заклик до генерального прибирання публічної території, якою є Церква.

Не знаю, чим закінчиться ця історія, але радий, що у Демидовича вистачило сміливості порушити цю тему. Дав би Бог йому, Олександру і всім, хто слідує за цією баталією, мудрості, виваженості та стриманості.

Ю. В.

Четверта влада

Пройшовши довгу еволюцію, влада сформувалася в класичний трикутник: законодавча, виконавча та судова. І над усіма ними потужним та непереможним Голіафом височіє четверта влада, влада інформації. Хоча, напевне, правильніше було б поставити її першою. Бо, розумно (чи хитро) озброївшись інформацією, можна досягнути більше, аніж усі гілки влади, разом узяті.

Чому ж медіа удостоїлися такої честі називати себе владою? Чи це, може, гарна метафора? Ні, насправді так воно і є. Четверта влада була і є потужним інструментом впливу на людей і навіть на хід історії. Тому було б неправильним нехтувати цим впливом.

А про те, що він надзвичайно сильний та вирішальний, свідчить біблійний випадок, який докорінно змінив хід усієї людської історії. Уперше інформаційну владу використав диявол ще в Едемському саду. Шантажуючи Адама та Єву певною інформацією, частково достовірною, частково спотвореною, він змусив їх порушити Господню заборону.

З того часу, на жаль, інформаційну владу люди здебільшого використовують, м'яко кажучи, далеко не чесно. Той, хто володів інформацією, мав у своєму розпорядженні чимало варіантів її використання та впливу на оточення: той же шантаж, приховування, спотворення. Згадаймо, як трагічно вплинула на патріарха Якова така правдоподібна новина про його найменшого сина Йосипа (1 М. 27:31-34). Як вміло та хитро вів інформаційну передвибірну кампанію Авесалом (2 Сам. 15). Як релігійна влада Єрусалима захищала свої інтереси, поширюючи через воєв-сторожів неправдиву інформацію про воскресіння Христа (Мт. 28:11-15). Такого роду біблійних та історичних прикладів можна навести сотні, якщо не тисячі.

Нинішній час – не виняток. Інформаційний тиск на людей досяг неймовірної сили. Цьому надзвичайно ефективно допомагають останні науково-технічні досягнення у вигляді телебачення та Інтернету. Яскравий приклад – події останніх років у нашій Україні, коли на населення впала потужна лавина різної й часто діаметрально протилежної інформації. Тепер можна перефразувати знамениті слова Ротшильда, що стали широко відомі через цитування Черчиллем: «Хто володіє засобами масової інформації, той володіє країною». Недаремно однією з важливих сходниць до влади для майбутніх політичних лідерів є володіння газетами, телеканалами, інформаційними агентствами.

Кажуть, тепер майже всім незалежної журналістики, усе кимось куплені чи комусь підконтрольні. І надзвичайно важко розрізнити, де правда, а де – брехня. Більше того, політичні діячі свідомо та цілеспрямовано поширюють потрібну їм інформацію, не гребуючи ніякими засобами. І люди їм вірять. Вірять, навіть якщо лжеповіді явно абсурдні. І в цьому полягає страшна та підступна сила інформаційної влади. Кажуть, Гітлер ніколи б не досяг такої слави та популярності, такої абсолютної влади, якби не його красномовство та потужна пропагандистська машина. Хто-то, а він добре розумів силу інформаційної влади.

І це стосується не лише політики. У духовному світі, де ведеться війна між добром та злом, світлом та темрявою, велика боротьба відбувається і в інформаційній сфері. Біблія неодноразово називає Божого противника диявола «неправдомовцем і батьком неправди». Його основне завдання – спотворити правду, заховати її, замінити її своєю, штучною правдою. І він використовує будь-які засоби: від відвертого «Бога нема» до хитрих лжевчень, які пропонують людям лжеправду або не всю правду.

Не вся правда

Брехня – найпростіший і, що дивно, найбільш дієвий засіб для того, щоб

ІНФОРМАЦІЙНА ВЛАДА:
БИТВА ЗА ДУШІ

«Хто володіє інформацією, той володіє світом»
(Натан Ротшильд, Вінстон Черчилль)

«Інформація була нашою здобиччю. Тепер ми – здобич інформації»
(Ліна Костенко)

тримати людей у покорі. Люди чомусь люблять неправду й хочуть їй вірять. Але є більш витончені шляхи. У журналістів побутує така фраза: «Для чого казати неправду, коли можна сказати не всю правду». Усе дуже просто: людям дають лише частину правди, яка створює однобоку картину події, на основі чого робляться неправильні висновки. Особливо популярна така хитрість перед виборами. Щоб скомпрометувати суперника, знаходять у його біографії чи діях щось негативне (а це можна знайти практично в кожного) і активно його поширюють усіма мас-медіа. От уявіть собі, що б ви подумали про таку біблійну особу, як Давид, якби автори його біографії записали лише історію з Вірсавією? Або якої думки ви були б про апостола Петра, якби розповідь про цього чоловіка закінчилася сценою його триразового відречення у дворі первосвященника?

До речі, первосвященники також користувалися цією хитрою схемою. Коли Ісус стояв перед синедріоном, Йому висунули звинувачення: «Він казав, що зруйнує храм та за три дні відбудує». Якби ми не знали інших деталей учення Христа, не знали, що Він мав на увазі, промовляючи цю фразу, яка, до речі, просто вирвана з контексту, ми й справді вважали б цього Вчителя якимсь диваком, якого варто остерігатися після таких заяв.

Не вся правда. Скільки біди наробила така «правда». Скільки доль поламала. Скільки історичних процесів пішли зовсім не так, як мало б бути.

Чесно кажучи, такою напівправдою грішать не лише політики чи владні особи. Прості люди також використовують цей метод, коли потрібно когось очорнити, усунути, скомпрометувати.

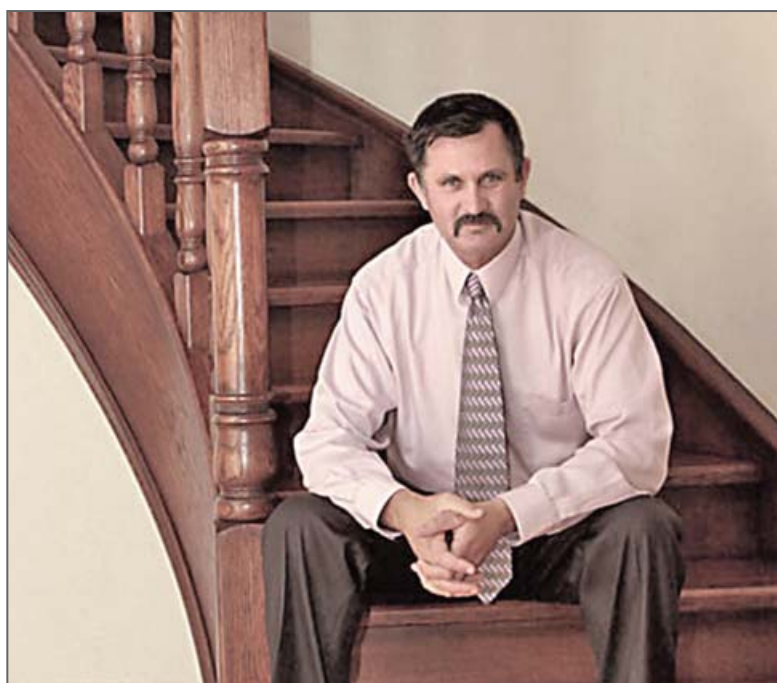
Інформаційна влада доступна й простим людям. Там лише масштаб інший. Але наслідки не менш страшні. «Чув дзвін, та не знає де він», «зіпсований телефон», відверті плітки – це і є зброя інформаційних битв. У цих битвах полонених не беруть, там або вражають наповал, або завдають таких ран, що шрами залишаються на все життя. Християнам потрібно бути пильними, щоб не потрапити в спокус «напівправди» щодо розповідей про інших людей і особливо про своїх братів та сестер.

Є ще один метод – вибіркова правда. Це коли поширюється, власне, правдива, але далеко не типова чи й навіть виняткова інформація. Скажімо, представник протестантської громади (у матеріалі він обов'язково фігуруватиме як представник «секти») вчинив якийсь злочин. І засоби масової інформації підхоплюють цю новину, особливо акцентуючи на його релігійній належності. А часто буває й так, що він уже давно не член тієї громади, але пишуть, що «колись був прихожанином секти». У результаті в читача чи глядача складається стереотип, що протестанти всі такі.

«Свята» неправда

Є один специфічний інформаційний гріх, характерний для євангельських християн, які називають себе народженими згори. Я називаю його «святою неправдою».

От є служителі, проповідники, євангелісти, журналісти і особливо

віруючі, які сидять у соцмережах і поширюють, м'яко кажучи, недостовірну інформацію. Хоча... Про деяку інформацію можна сказати сміливо – брехлива (даруйте за грубе, але точне слово).

З одного боку, вона «благородна», бо має благородну ціль – донести до людей правду. Божу правду. Але чи маємо ми право використовувати неправду для того, щоб донести чи захистити правду?

Ось факти.

В Інтернеті й у деяких християнських виданнях можна прочитати таке провокативне запитання: «Якби ви зустріли вагітну жінку, у якої восьмеро дітей, із них троє глухі, двоє сліпі, один розумово хворий, а сама жінка хвора сифілісом – чи порадили б ви їй зробити аборт?». Цей психологічний трюк використовують противники абортів, і ось у чому його «фішка»: якби ви відповіли на це запитання ствердно, то ви тим самим вбили б великого композитора Бетховена.

Геніально! Переконливо! Правда, тут є одна деталь: усі наведені «факти» – стовідсоткова неправда. Мати Бетховена ніколи не хворіла на сифіліс, із шести її дітей вижили тільки троє, які не були ні сліпими, ні розумово хворими, і майбутній композитор серед них був старший...

Друга драматично-сльозлива історія, яка перекочує з одного християнського видання в інше, присвячена історії написання знаменитої картини Альбрехта Дюрера «Руки, що моляться».

Оповідання написане талановито і, як кажуть, бере за душу. У ньому розповідається про те, як у XV столітті в Німеччині, у родині бідного шахтаря росло 18 дітей. Щоб їх нагодувати, батько працював по 18 годин. Але, незважаючи на бідність, двоє дітей мріяли стати художниками. Оскільки грошей не було, вони домовилися, що будуть допомагати один одному. Хтось із них піде вчитися, а другий піде в шахту заробляти гроші. Підкинута монетка вказала, що вчитися випадає Альбрехту. Один із братів тяжко працював, другий не менш важко навчався, але, забавшись освіту, славу та гроші, після багатьох років повернувся додому. «А тепер твоя

черга вчитися, брате, – сказав він. Я вже маю гроші на навчання». – «Ні, я не можу поїхати на навчання, – сумно, зі сльозми відповів той. – Подивися на мої руки, вони вже загрубіли для того, щоб тримати пензлик...» І тоді знаний у Німеччині художник вирішив відплатити братові тим, що намалював його руки, молитовно складені. Ця картина й досі вважається шедевром живопису і одна з найбільш відомих...

Ось така несамолюбна історія. Аж сльози на очі навертаються. От тільки є одна сумна обставина: ця історія – вигадка від початку до кінця. Так, був такий художник, і намалював він знамениту картину. Але не було в родині 18 дітей, жили вони далеко не бідно, батько був не шахтарем, а ювеліром. Не було брата, який працює в шахті оплачував навчання. І нарешті, руки художник зобразив свої, використовуючи дзеркало...

Християни, не ставьте на бік «батька неправди», поширюючи недостовірну, неперевірену інформацію, навіть якщо у вас благородна мета – донести Добру Новину. Добра Новина ніколи не їздить на возі неправди!

«Я приніс меч...»

«Я не мир принести прийшов, а меча. Я ж прийшов порізати чоловіка з батьком його, дочку з її матір'ю, і невістку з свекрухою» її (Мт. 10:34-35).

Як не дивно, учення Христа має й негативний бік. Воно не тільки єднає людину з Богом-Творцем, воно іноді роз'єднує рідних людей. Ісусові проповіді викликали неоднозначну реакцію: окрім тих, хто з радістю приймав Добру Новину, були й такі, які ставали ворогами не тільки самому вченню, але і його послідовникам. Навіть якщо ці послідовники були рідними людьми. Навіть мати й брати Ісуса якось за сумнівалися в Його адекватності (Ів. 7:5, Мр. 3:21).

Чому так стається? Бо людські душі – це поле інформаційної битви двох духовних сил: світла і темряви. Бог пропонує Свою Добру Вістку, яку стисло можна вмістити у знаменитий вірш з Євангелія від Івана, 3:16: «Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав

життя вічне».

Диявол же всіма силами сіє свою інформацію, яка б знецінила Добру Новину Слова Божого. Тут і відверта брехня, і сумнів, і напівправа, і ще багато інших методів. Люди вірять! І якщо й не почувають ненависті до справжніх послідовників Євангелія, то в кращому разі вважають їх дивакувати чи відсталими, мовляв: «Ну, як в такі казки можна вірити?».

Але, на жаль, це розділення нерідко відбувається й у середовищі самих віруючих. Поділ на конфесії, на «правильні» та «неправильні» віри робить ворогами дітей одного Батька. Скільки мільярдів слів, скільки трактатів та книг, богословських досліджень та відеороликів використано в цій духовно-інформаційній війні! І що дивно, усі спираються на одну й ту ж Біблію.

Та ще гірше, коли інформація ділить християн навіть однієї конфесії. Яскравим прикладом можуть слугувати події останніх років, коли в інформаційну війну між Україною та Росією були втягнуті християни одного й того ж віровизнання. Потужна державна пропагандистська машина прокотилася по серцях та почуттях ще недавніх щирих друзів та братів. Батьки відрікаються від дітей, брати від сестер, церкви від церков. Телевізору вірять більше, аніж братам-очевидцям. Гірко, але доводиться визнавати, що віруючі програють інформаційну війну «батькові неправди».

На цьому фоні не дуже дивуєшся тому, про що пророкував Іван у книзі Об'явлення. Коли прийде антихрист, він буде мати не тільки абсолютну політичну та економічну владу над світом, але й інформаційну. Він буде повністю контролювати й уміло використовувати інформацію для того, щоб цілий світ вклонився йому.

«І будете Моїми свідками...»

Послідовники Христа також наділені інформаційною владою. Коли Месія піднісся із землі на небо, Він залишив учням наказ: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангеліє проповідуйте!» (Мр. 16:15). Власне, це і є основне завдання християн на землі: нести хорошу, добру інформацію від Самого Бога людям, яких свого часу обманув диявол, вклавши в розум та душі негативну інформацію, яку вони полюбили і яка не дозволяє одразу ж прийняти Добру Новину від Господа.

Це нелегка праця – промовляти обманути людям правду. «Люди ж темряву більш полюбили, як світло, ліхті бо були їхні вчинки!» (Ів. 3:19). Але ми маємо перевагу в тому, що на нашому боці – правда і Той, Хто є Правда. З нами Дух Святий, Який обіцяв у критичних ситуаціях навіть промовляти замість нас. І в нас чистий, просвітлений Словом Божим розум, який дозволяє нам бачити, де добро, де зло, де правда, де неправда.

Ми володіємо інформацією, про яку в давні часи мріяли святі мужі та пророки. «Цариця з півдня на суд стане з родом оцим, і засудить його, бо вона з кінця світу прийшла Соломонову мудрість послухати. А тут ото Більший, аніж Соломон!» (Мт. 12:42).

Важливо лише одне: бути чутливим до Божого голосу, розрізняти Його серед потоку брудної інформації та нести у світ спасительну новину, яка свого часу змінила наше особисте життя.

По-друге, розрізняти правдиву інформацію від неправдивої, бути обережними, використовуючи ту чи іншу інформацію в розмовах, у проповідях, у соцмережах.

По-третє, уникати, а то й втікати від брудної, отруйної, гріховної інформації, якою диявол годує світ.

«Вісці слідуєть за вівчарем, бо голос його знають. Не підуть за чужим воки – втечуть вони від нього, бо не знають голосу чужих» (Ів. 10:4-5).

Юрій Вавринюк.
Головний редактор
журналу «Благовісник».

Михайло Паночко: «НАМ ПОТРІБНА ВНУТРІШНЯ ЄДНІСТЬ ТА КОНСОЛІДОВАНА ПОЗИЦІЯ ВСІХ НАЦІОНАЛЬНИХ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ПЕРЕД ЗОВНІШНІМИ ВИКЛИКАМ – ЦЕ ВИМОГА НОМЕР ОДИН»

Другий світовий конгрес християн віри євангельської, що відбудеться у Львові 6-9 жовтня 2016 року, обіцяє стати знаковою подією в історії світового п'ятидесятницького братства. Хоча б тому, що проведення його припало на переломний для України та усієї Європи період.

Які виклики переживає сьогодні Церква? Як з ними справитися? Де межа між правильним і недопустимим в сучасній християнській культурі? Про ці та інші теми – наша розмова зі старшим єпископом ЦХВЕУ Михайлом Паночком.

– Михайле Степановичу, гасло Світового конгресу «П'ятидесятниця – відповідь на виклики сучасності». Про які саме виклики йдеться?

– Сьогодні всюди ведеться агресивна секуляризація суспільства (впровадження світських цінностей. – Ред.), пропаганда безбожності, спостерігається духовне ослаблення у багатьох країнах. Тому Церква має не здавати свої позиції, а навпаки, позитивно впливати на суспільство. Єдиним ефективним інструментом для цього в усі віки після приходу Христа була проповідь Євангелія. Віруючій людині треба занурюватися у Слово Боже і посвячувати час для молитви. Бо сьогодні Церква має зберегти свою роль як сіль, як стовп і утвердження Божої правди на землі.

– І що для цього треба?

– Нам потрібна внутрішня єдність та консолідована позиція всіх національних Церков християн віри євангельської перед зовнішніми викликами – це вимога номер один. Друга вимога – праця з молоддю.

– Це будуть пріоритетні теми у роботі конгресу?

– Так. Наша мета – напрацювання

єдиної позиції і стратегії розвитку. Пошук відповідей на питання: як активніше та ефективніше залучати молодь та ресурси місцевої церкви для зростання Христової Церкви. Словом, маємо виробити спільну дорожню карту.

– Якщо судити з Конгресу-2013, які плоди таких великих міжнародних форумів ви бачите?

– Перше – це зближення різних національних об'єднань християн віри євангельської. Спільне переживання благословення завжди приносить плід. Принаймні, я чув тільки добрі відгуки, священнослужителі спонукали робити такі заходи періодично. Це сприяє взаєморозумінню. Крім того, це – посиленна спільна молитва.

– А що очікуєте від наступного конгресу?

– Особисто я очікую поглиблення розпочатої праці. Сьогодні велика потреба у посвяченні віруючих людей. У більшості християнських країн свобода, матеріальний достаток (зрівняйте зі станом Церкви у радянські часи), тож є багато спокус, особливо для молоді. Дуже хочу, щоб Святий Дух особливо потужно діяв у ці останні дні, бо нам потрібна адекватна сила: чим більше викликів надходить зі світу (він стає все агресивніший), тим більше Церква має використовувати свій

духовний потенціал. Власне, акцент незмінний – на Слові, словенні Святим Духом і на посвяченні. Це дуже важливо! Бо старше покоління відходить, нам потрібна молода генерація, приготувана для праці.

– Вже вдалося Конгресу пройти в Україні, чи буде проголошено якусь особливу молитву за наш народ?

– Це залежить від рішення Організації МАХВЄ. Наша Церква Християн Віри Євангельської України є лише одним із членів Асамблеї і не може примушувати до чогось, але, без сумніву, реакція світової спільноти християн віри євангельської на ситуацію в Україні має бути. Думаю, обов'язково будемо молитися за завершення війни та духовну ситуацію в нашій країні.

– Ви сказали, що один із викликів для церкви – зв'язок поколінь. Що треба робити, щоб не виникало розриву?

– Там, де церква здорова і служитель має правильні стосунки з Богом, є зв'язок поколінь, там передача служіння відбувається плавно, без жодних збоїв. А там, де не звертають увагу на молодь, де старше покоління відстає, а молодь іде «своїм курсом», виникають небезпечні тенденції. Тобто багато залежить від пастора місцевої церкви, від того, як він налаштований.

Ми не відділяємо молодь від церкви, бо вона є її складовою. Це природно: в отарі є вівці різні – старші, молодші і маленькі.

Навіть природа нам показує, що громада має розвиватися разом – менші вчаться у старших, старші вчаться у ще старших... У загальному це утворює таку спільноту, в якій гармонійно розвивається кожне покоління.

У церкві має бути атмосфера, де всім буде комфортно. І всі мають бути налаштовані на працю, відповідальність, активність і жертвність. Кожен у свою міру, хто на скільки дозрів.

Важливо зробити наголос, щоби молодь в церкві почувалася як вдо-

ма, відчувала, що вона потрібна, що вона активна і рушійна... Тому потрібна мудрість служителів, які би цей потенціал не розхлюпали, не розгубили, не проігнорували, а використали.

– Але в молодіжній християнській культурі є те, що старшому поколінню важко вмістити, наприклад, рок-прославлення в його, так би мовити, «важкій» формі. Цікаво, як ви настановляєте пасторів щодо сучасної музики?

– Бачите, у Слові Божому не зроблено наголосу на музику. Читаючи Новий Заповіт від початку до кінця, ми не бачимо пріоритету музики у служінні Богу, можливо, для того, щоб її не виносили на постамент, не творили культ.

Музика може використовуватися як інструмент, додатковий засіб, що налаштовує на богослужіння. Я раджу не зловживати музикою. Вона має бути в такт духа, збудовуючи одночасно всіх в церкві. Музика, яка одних радує, а других бентежить, неправильна... Музика в церкві має нести в собі акорд духовності, мати зміст духовний, а не душевний. Бо є рівень духовний, а є й душевний...

– Поясніть, у чому різниця?

– Є рівень душевний, коли емоції приходять і хочеться танцювати, інколи навіть гопака. А є музика, яка змушує серйозно задуматися над життям. Іноді викликає слюзи, формує нас як духовних осіб. Ще раз кажу, прославлення у церкві має будувати, а не дратувати. І тому пастор, який має мир у серці і правильні стосунки з Богом, відчуває межу, за якою музика вже не буде...

Так як їжа: з'їв норму – корисне, з'їв понад норму – шкідливе. Одягнувся пристойно – добре, а одягся зухвало – вже грішити. Якщо людина застосовує косметику (бо ми всі застосовуємо якісь креми, лосьйони), коли все в нормі – ніяких проблем, а от коли накласти на себе стільки, що виглядаєш, як сова, це вже викликає негативні емоції, то недобре... Тобто все має бути збалансовано в одязі, в косметиці, у музиці. Біблія каже «як личить святим». Не сказано, як саме, але просто «як личить святим».

– Тобто це доволі суб'єктивно?

– Віруючі люди повинні мати смак, духовне відчуття, духовну інтуїцію. І особливо служителів, щоб розрізняти: оце буде, а оце не буде. На мое переконання, коли чується суцільний гул, якась мелодія і гул, така музика не духовна, хто би що не казав. Псалми мають торкатися серця, церковна музика має бути ніжна, як і все в церкві, вона має нести елементи благоговіння. Біблія каже: «Служіть Господеві зі страхом, і радійте з тремтінням!» (Пс. 2:11). А не з неконтрольованою ейфорією і не в розслабленні, як на світських концертах, коли люди починають впадати в екстаз через надмір емоцій. Церковна музика має служити духовному зміцненню і зросту, бути допоміжним, а не основним елементом служіння. Основне – це Слово. Ось така моя позиція, і мій досвід показує, що коли цього не збагнути, почнуть перекосяти.

Загалом же Церква, з її атрибутами і традиціями, має завжди відповідати на поклик серця людини-грішника, який кається. Вона не має статусу вчорашньої чи завтрашньої, вона завжди сучасна.

Церква має йти в ногу з сьогоденням, тримаючи свою лінію від першого століття і аж до приходу Христа. Бо вона має завдання від Самого Господа: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангеліє проповідуйте!».

Мета Церкви – виконувати свою місію як світло, як стовп і утвердження істини. Саме цю мету ми і переслідуюмо, готуючись до проведення Другого світового конгресу ХВЄ.

– До речі, з яких країн прибудуть делегати, окрім Східної Європи?

– Ми очікуємо делегації із США та Канади. Прийдуть брати з Іспанії, Німеччини, Польщі, Прибалтики та країн Азії. Запрошення надіслано до наших церков у Південній Америці, зокрема Бразилії, Аргентині та Австралії.

На першому Конгресі, що проходив там же, у Львові, у 2013 році, були делегації з 12 країн. Цього року очікуємо більше. Взагалі готуємося до участі близько двох тисяч священнослужителів.

Користуючись нагодою, хочу нагадати про щомісячні молитви та піст про благословення Конгресу 23 та 30 вересня. Молімося і приїжджаймо! До зустрічі на конгресі.

ПРИ КИЇВСЬКІЙ ЦЕРКВІ «СКИНІЯ» РОЗПОЧАЛА РОБОТУ ХРИСТІЯНСЬКА ШКОЛА «СКАРБ»

«Мир вам!» – такими словами відкрив свято Дня знань у християнській школі «Скарб» старший пастор церкви «Скинія» Рустам Фатуллаєв. Він привітав дітей і батьків з початком навчального року, нагадавши їм слова зі Святого Письма: «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї». Далі помолився за дітей і викладачів, благословивши їх на новий навчальний рік.

Дитячий центр при церкві «Скинія» розпочав свою роботу ще три роки тому для дітей дошкільного віку. На початку було всього п'ятеро дітей, але поступово центр розвивався, і вже 2016 року в ньому навчалось 45 дітей. У тому числі й група дітей-аутистів, для яких була розроблена спеціальна програма навчання.

1 вересня десять першокласників переступили поріг нової школи. За словами Оксани Андреевої, директора дитячого центру «Скарб», школярів чекає цікава навчальна програма. Вчитися діти будуть не тільки за партами, а й в ігровій кімнаті,

а уроки природознавства проходять прямо в затишному дворі.

У класі весь інтер'єр нагадує про те, що школа «Скарб» – з англійським ухилом: це і англійські букви на стінах, і написи на картинах і навіть на гардинах. Діти з першого класу мають можливість спілкуватися з носієм англійської мови, а з другого класу вивчатимуть ще й німецьку.

«Коли ми вибирали школу, то нам було дуже важливо те, яка атмосфера оточуватиме нашу дитину, – каже мама першокласника Данила Яна, – а також

самі викладачі. І ми дуже раді, що можемо віддати сина в центр «Скарб» при церкві».

Першокласники під час свята вже встигли порадувати батьків віршами, а колектив школи підготував багато цікавих сценко, ігор, танців і пісень. Та найбільше потішили першачків величезні подарунки, які їм вручили на завершення свята.

Під звуки першого дзвінка першокласники з батьками вирушили у свій клас, де їх чекало знайомство зі шкільним життям.

Ольга Бідненко.

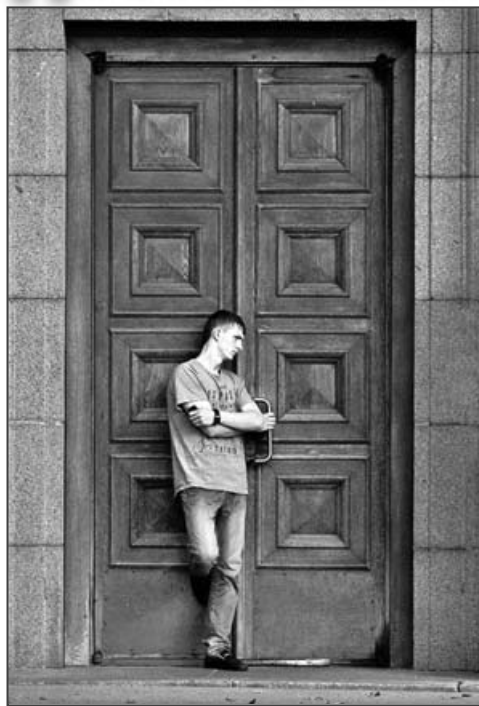
Я з кожним днем переконаюся, що Господь в ці останні часи, які ми переживаємо, починає просто надзвичайно діяти в плані спасіння людей. Сьогодні Боже Слово – Біблія є практично в кожній українській сім'ї, Євангеліє звучить по радіо, з екранів телевізорів та в Інтернеті.

Тут Бог діє прямо, і багато людей просто звикають до цього і не реагують, або, точніше, не хочуть реагувати на Євангеліє. Причини знаходяться різні, як наприклад, відсутність часу, зайнятість на роботі тощо.

Але «... Бог є любов!» (1 Ів. 4:8), і Господь, незважаючи на те, достойні чи не достойні люди, не хоче смерті грішників. Бог хоче, щоб до Нього прийшли всі. Він так і говорить: «Прийдіть до мене всі...» (Мт. 11:28).

Одного разу, декілька років тому, я почув світську сучасну пісню у виконанні одного рок-гурту, яка мене зачепила, тому що в ній йшлося про любов. Але не просто про любов до жіночої статі, таких пісень було та є дуже багато, а про Божу любов, цю «агапе», яку й оспівує Біблія. Такого раніше не було. Були пісні про любов до жінки, якісь людські філософські тексти, але щоб згадувалась любов до людей – такого не було. Я зрозумів, що в теперішній час Бог, окрім таких безпосередніх методів, як проголошення Євангелія спасіння через різні засоби масової інформації, починає діяти

ДОСТУКАТИСЬ ДО СЕРДЕЦЬ

непрямими методами, бо «... для Бога немає неможливої жодної речі!» (Лк. 1:37).

А як Господь тривожить серця людей через певні обставини життя? Ось приклад – в одного мого колеги

мати проживає в селі, недалеко від міста, в якому ми живемо. Він часто їздить до неї допомагати по господарству, адже вона вже в досить похилому віці. Одного разу він показав мені якусь монету, дуже стару, але вона досить непогано збереглася. Знайшов він її біля села на дорозі, після того, як по ній пройшовся грейдер, який проводив попередні роботи з ремонту шляху.

Почали ми шукати в Інтернеті і – ова! – це виявився динарій. Пам'ятаєте: «Ківш пшениці за динарія, і три ковші ячменю за динарія...» (Об. 6:6). А притча Ісуса про робітників в винограднику? Працівники погоджувались працювати на винограднику саме по динарію в день.

Виявилось, що це динарій часів римського імператора Адріана (117 – 138 pp.), сенсаційна просто знахідка! І це в нас, у Галичині, у Львівській області!

Як ця монета могла потрапити сюди? Її могли залишити римські воїни, а могли принести перші християни – часи правління цього імператора збіглися з третьою хвилею гоніння Христової Церкви. Словом, лише Бог знає, як ця монета потрапила в наші краї. Але я тому свому колезі так і сказав: «Ти знайшов таку рідкісну монету, то тепер просто зобов'язаний прочитати Євангеліє, де вона так часто згадується!». Такий наш

Господь, Він стукає, стукає... І по-різному стукає...

Одного разу я віз одне подружжя. Трохи спілкувались, і жіночка запитала: «А ви читаете Біблію? Скажіть: ім'я Натан – це зі Старого чи Нового Заповіту? Ми назвали так сина, бо чули, що це рідкісне біблійне ім'я». Я відповів, що зі Старого Заповіту, але конкретно не міг згадати. Трохи пізніше згадав, що перед цією розмовою я просто знічев'я гортав біблійний словник і зупинився на букві «Н» – імені Нафан, Натан. Це ім'я мав один із синів царя Давида, а також пророк за часів царя Давида, його помічник. Похідне ім'я від цього імені – Нафанаїл, а це вже Новий Заповіт. Це той Нафанаїл, якому про Ісуса Христа спершу розповів Пилип, сказавши, що Той походить з Назарету, а Нафанаїл відповів: «Та хіба може бути з Назарету що добре?». Пилип йому каже: «Прийди та побач». Ісус, угледівши Нафанаїла, що до Нього йде, говорить про нього: «Ото справді ізраїльтянин, що немає в нім підступу!». Говорить йому Нафанаїл: «Звідки знаєш мене?». Ісус відповів і до нього сказав: «Я бачив тебе ще давніш, ніж Пилип тебе кликав, як під фіговим деревом був ти». Відповів йому Нафанаїл: «Учителю, Ти Син Божий, Ти Цар Ізраїлів!» (Ів. 1:46-49).

Пізніше я передзвонив тій жіночці і сказав, що ім'я її сина згадано ще й в Новому Заповіті, пояснивши, де можна прочитати історію про Нафанаїла, ім'ям якого вона назвала свого сина.

Дивовижний Господь, і Він є Любов, бо Він так ніжно прихилив Своє творіння до Свого Слова.

Дорогі друзі, Господь знає всі ваші сокровенні речі так, як знав все за Нафанаїла, Він кличе вас різними способами та через різні обставини вашого життя, кожного індивідуально, кожного по-різному. Головне – не закривати перед Ісусом свої сердечні двері, а впустити Його й зробити Господарем свого життя.

Б. В.

ЧИ ХРИСТІЯНАМ УЖЕ ЧАС БУДУВАТИ МІСТА-СХОВИЩА?

Провідник американської pro-life організації Human Life International Шін Буке вважає, що, можливо, у США настав час для створення християнських міст-святилищ. Про це Буке пише у своїй колонці на офіційному сайті цієї організації.

Як прецедент він наводить існування в США понад 200 міст, у яких місцева влада офіційно вирішила не дотримуватися федеральних законів США стосовно мігрантів. Ідеться про міста, які відмовляються співпрацювати з федеральними агентами з питань міграції, коли йдеться про міграційні злочини, оскільки стверджують, що така співпраця створюватиме атмосферу страху та гарантуватиме відсутність співпраці між мігрантами і місцевими правозахисниками.

Буке резонно зауважує, що якщо «прогресисти» можуть у певних містах ігнорувати певні федеральні закони, то чому б християни не мали домагатися для себе таких привілеїв. Чому християни, які вважають певні федеральні закони загрозою для суспільного блага, не могли б мати спеціальних територій – своєрідних міст-святилищ?

Чимала частина християнських лідерів, блогерів, активістів у США б'ють на сполох: щоразу більша кількість батьків змушені забирати своїх дітей зі шкіл, аби уникнути промивання мізків гендерною ідеологією, яка у початкових школах США стає догмою. Агресивність федеральних органів влади та популярної культури у нав'язуванні гендерної ідеології та знищенні інкодументства стає дедалі нестерпнішою. Християни дедалі більше маргіналізуються, перед ними закриваються основні можливості в американському суспільстві.

«Нашу мету не повинно становити вимагання деяких прав для літєлких християн, які комфортно живуть в Америці, адже це ніколи не може бути християнським стандартом. Ми віримо в Того, Хто був прибитий до хреста, а не в того, хто винайшов спосіб відбиватися від атак можновладців. Проте нам потрібна справжня спільнота. Нам потрібні місця, де сім'ї можуть жити в мирі, де батьки можуть довіряти своїх дітей учителям та шкільним адміністраторам, не боячись того, що вони промиватимуть мізки дитині ідеями типу, що якщо хлопець вважає, що він – дівчина, то він – дівчина. Або що контрацепція – це частина профілактичної медицини», – пише провідник Human Life International.

«Ми повинні мати змогу піклуватися про найбільш незахищені групи населення, не ставлячи під загрозу нашу віру. Лікарі та медсестри повинні мати змогу вершити своє шляхетне служіння злізнення, не будучи примушуваними вбивати ненароджених дітей, літніх людей, інвалідів», – продовжує Буке.

«Власники бізнесу та працівники повинні мати змогу трудитися на благо суспільства без того, щоб «святити» моральну корупцію і тримати язика за зубами. Флористи, пекарі, фотографі, власники малого бізнесу повинні мати право відмовлятися брати участь у святкуванні того, що вони вважають аморальним, так само, як будь-який лікар має право відмовитися готувати торт для нацистської вечірки», – перераховує звичайнісінькі права християн-бізнесменів один із лідерів pro-life руху в США.

Буке зауважує, що сьогодні багато християн усе ще продовжують шукати компромісів із ворожою та агресивною культурою смерті, яка скасувала Божий образ в людині. Проте, на його переконання, тільки людина, яка повністю втратила здоровий глузд, може сподіватися на компроміс із ЛГБТ-рухом, який у США уже запосів усі місця в політичній, культурній та економічній владі. Навіть у Католицькій Церкві є єпископи, які вимагають зміни вчення Церкви в питаннях шлюбу та сексуальності.

Міста-святилища – це не місця втечі для християн від реальності, а місця безпеки для християн, а насамперед для дітей. Це місця консолідації руху християн США за свої права. А це потребує існування мужніх і тверезих християнських лідерів, які зможуть провадити таку боротьбу.

Це не відмова від загальнонаціональної боротьби за права християн. Це повернення до християнського ідеалу автентичної християнської спільноти й культури. Тому Буке закликає американських християн почати діяти у цьому напрямку, аби продовжити свою місію спасіння душі.

CREDO.

Дивлячись на життя апостола Павла, можна дивуватися, скільки багато він встиг зробити. Він повернувся до Бога багато людей, він подорожував, засновував і зміцнював нові церкви, писав Послання, які змінили весь світ. Звідки він знаходив сили не зупинятися, йти до кінця? Якщо уважно проаналізувати його життя, ми побачимо, скільки часу він проводив у молитвах.

Відразу після зустрічі з Христом, коли Павло осліп, він очікував подальших повелінь Божих і молився, у тремтінні запитуючи: «Хто ти, Пане?». А Той: «Я Ісус, що Його переслідую ти. Уставай та до міста подайся, а там тобі скажуть, що маєш робити!» (Дії 9:5-6). Згодом Господь так описує Павла: «Господь же до нього: «Устань і піди на вулицю, що Простою зветься, і пошукай в домі Юдовім Савла на ім'я, тарсянина, ось бо він молився» (Дії 9:11).

Ми бачимо Павла, котрий постить і молившись перед початком служіння (Дії 13:1-3), котрий шукає молитовні дома (Дії 16:13), молився і співає Богові в тюрмі (Дії 16:25), схилиється на коліна і молився з лідерами церкви (Дії 20:38), молився на кораблі під час катастрофи (Дії 27:22-25, 35).

Коли Павло пише Послання, ми бачимо, як його слова часто переходять в молитву. Павло молився сам, просить інших молитися за нього і за віруючих, показуючи неймовірну можливість молитви.

Молитви про можливості для служіння

«... і в молитвах своїх завжди молюся, щоб воля Божя щасливо посприяти мене коли прийти до вас» (Рим. 1:10). Павло дуже любив віруючих в Римі, і мріяв провести з ними час. «Бо знаю, що це буде мені на спасіння через вашу молитву й допомогу Духа Ісуса Христа» (Фил. 1:19).

Павло знає, що молитви віруючих допоможуть йому врятуватися і вийти з усіх важких ситуацій. (Коли Павло писав ці слова, він сидів у в'язниці). «Молись разом і за нас, щоб Бог нам відчинив двері слова – звіщати таємницю Христову, що за неї я й зв'язаний» (Кол. 4:3).

Навіть перебуваючи у в'язниці, Павло думає не про себе, а про інших і про те, як він зможе донести їм Євангеліє. «Ми вдень та вночі ревно молимося, щоб побачити ваше лице та доповнити те, чого не вистачає вашій вірі» (1 Сол. 3:10). Павло сповнений величезною вірою, якою хоче поділитися з іншими.

Молитви про знання і проникливість для віруючих

«... просвітв очі вашого серця, щоб ви

ПАВЛО — ЛЮДИНА МОЛИТВИ

зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його» (Еф. 1:18-19).

Павло молився, щоб віруючі зрозуміли, до чого Бог їх закликає, наскільки люди у Христі багаті всіма духовними благословеннями і безмірно сильні величчю Його сили. «І молюся я про те, щоб ваша любов примножилася ще більше та більше в пізнанні й усяким дослідженні» (Фил. 1:9).

Павло молився, щоб, пізнаючи Бога, ми зростили в любові до Нього і один до одного. «Через це то й ми з того дня, як почули, не перестаємо молитись за вас та просити, щоб для пізнання волі Його були ви наповнені всякою мудрістю й розумом духовним» (Кол. 1:9).

Молитви про розвиток і зростання віруючих

«Ми тішимося, коли ми слабі, а ви сильні. Про це й молимося – щоб були досконаліми ви!» (2 Кор. 13:9). Павло радіє, коли віруючі сильні духовно, він молився, щоб вони були ще досконалішими і схожими на Христа. «А в вас хай примножить Господь, і нехай збагатить вашу любов один до одного, і до всіх, як і наша є до вас! Нехай Він зміцнить серця ваші невинними в святості перед Богом і нашим Отцем, при приході Господа нашого Ісуса з усіма святими Його!» (1 Сол. 3:12-13).

Про святе і праведне життя віруючих

«І ми молимо Бога, щоб ви не чинили ніякого лиха, не для того, щоб виявились ми досвідченими, а щоб учинили ви добре, а ми будемо немов негідні» (2 Кор. 13:7). Павло молився, щоб віруючі перестали чинити зло і навчилися чинити добро.

«... щоб ви поводитись належно щодо Господа в усякому догодженні, в усякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога» (Кол. 1:10).

«За це ми й молимося завжди за вас, щоб наш Бог учинив вас гідними покликання і міццю наповнив усю добру волю доброти й діло віри» (2 Сол. 1:11).

Про вірність і стійкість віруючих

«... тішесь надією, утиски терпїть, перебувайте в молитві» (Рим. 12:12).

«Будьте тривалі в молитві, і пильнуйте з подякою в ній!» (Кол. 4:2).

«Поздоровлює вас Епафрас, що з ваших, раб Ісуса Христа. Він завжди обстоює вас у молитвах, щоб ви досконали були та наповнені всякою Божою волею» (Кол. 4:12).

Ми бачимо Епафраса, який безпосеред-

ньо молився про досконалість і волю Божу для християн.

Про вдячність і підтримку віруючих

«Ми дякуємо Богові, Отцеві Господа нашого Ісуса Христа, завжди за вас молячись» (Кол. 1:3).

«... Щоб Він дав за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім... і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою» (Еф. 3:16, 19).

«Ми дякуємо Богові завжди за всіх вас у наших молитвах» (1 Сол. 1:2).

Про поширення Доброї Новини

«Браття, бажання мого серця й молитва до Бога за Ізраїля на спасіння» (Рим. 10:1).

«... І за мене, щоб дане було мені слово відкрити уста свої, і зо сміливістю провіщати таємницю Євангелії» (Еф. 6:19).

Павло просить молитися, щоб Бог дав йому мудрість і Своє Слово, щоб він міг відверто і сміливо проповідувати. «Наостанку молився, браття, за нас, щоб ширилося Слово Господнє та славилось, як і в вас» (2 Сол. 3:1). Павло просить солунян молитися за нього, щоб і в нього були такі ж успіхи благовістю, як і в них.

«... Щоб спільність віри твоєї діяльна була в пізнанні всякого добра, що в нас для Христа» (Филим. 1:6). Павло бажав, щоб Филимон зростав у своїй вірі і пізнавав всяке добро, що для нього зробив Ісус.

Молитви за інших

«... І завжди в усякій молитві своїй за всіх чиню я молитву з радіощами – за участь вашу в Євангелії від першого дня аж дотепер» (Фил. 1:4-5).

«Отож, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей» (1 Тим. 2:1).

Павло просить не забувати молитися за інших людей. «Дякую Богові, Якому служу від предків чистим сумлінням, що тебе пам'ятаю я завжди в молитвах своїх день і ніч» (2 Тим. 1:3).

Павло засвідчував свою любов до Тимофія тим, що багато думав і переживав за нього, молився, щоб Бог працював у його житті.

«Я завжди дякую Богові моему, коли тебе згадую в молитвах своїх» (Филим. 1:4). Павло дуже любив Филимона, дякував за нього Богові і завжди за нього молився.

Павло добре знав слова Христа: «Дім Мій буде домом молитви» (Мт. 21:13). Він сам постійно перебував у молитвах і хотів, щоб брати і сестри навчилися молитися за себе і один за одного!

Олексій Смирнов.

«ЩО ВРОДИЛОСЯ З ТІЛА, Є ТІЛО...»

Під час однієї зустрічі з Ісусом Христом, яка відбувалась нічної пори, фарисей Никодим, начальник юдейський сказав про Нього те, чого, здавалося, було б достатньо, щоб зробити висновок про його справжню віру в Бога і правильне сприйняття Сина Людського як Месії: «Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, - бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде» (Ів. 3: 2).

Часто набуті знання релігійного характеру та вигляд благочестя люди сприймають за істинну віру в Бога. Проте Господь дивиться значно глибше, ніж бачимо ми. Для Нього важливі не просто наша обізнаність про Нього та визнання Його як Такого, а наявність духовного взаємозв'язку із Ним, який є новим народженням, вищим началом у нас. Тому Він промовив Никодиму у відповідь: «... коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3).

Слово «народитися» Никодим сприйняв у звичному для всіх розумінні, тому відповів: «Як може людина родитися, будучи старою? Хіба може вона вийти до утроби своїй матері знову й родитись?» (Ів. 3:4).

Ісус Христос йому вказав, що йдеться про народження абсолютно іншого характеру: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла – є тіло, що ж уродилося з Духа – є дух» (Ів. 3:5-6).

Народження завжди має свої супроводжуючі характерні ознаки. Не є винятком цьому і духовне народження людини. Ісус Христос вказав на одну із найголовніших з них: «Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитись згори. Вітер віє, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений» (Ів. 3:7-8).

У словах апостола Павла розкривається природа та значення духовного народження: «Перша людина Адам став душею живою», а останній Адам – то дух оживляючий. Та не перше духовне, але звичайне, а потім духовне. Перша людина – з землі, земна, друга Людина – із неба Господь. Який земний, такі й земні, і Який небесний, такі й небесні. І, як носили ми образ земного, так і образ небесного будемо носити. І це скажу браття, що тіло й кров поєднано Божого Царства не можуть, ані тління нетління не посяде» (1 Кор. 15:45-50).

Народжена від Духа людина на правильному рівні та у потрібній площині буде стосунки із Богом, належно Його сприймає, розуміє та визнає. На запитання Ісуса Христа до учнів про те, за кого вони Його вважають, «Симон Петро відповів і сказав: «Ти – Христос, Син Бога Живої!» А Ісус відповів і до нього промовив: «Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але мій Небесний Отець» (Мт. 16:15-16). Чого не можна було сказати про тих, які не бачили в Ньому Сина Божого. «Не тіло і кров оце виявили» – це означало, що він пізнав не від людей та навчився не від них, а отримав духовне відкриття.

Апостол Павло свої перші кроки, рішення та дії після народження від Духа описує так: «Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю, уподобав виявити мною Сина Свого, щоб благовістити я Його між поганями, я не радився зараз із тілом та кров'ю...» (Гал. 1:16). Хоча до цього авторитетом для нього були тогочасні священники, релігійні лідери та вчителі, фарисеї та законники.

Він навчав, що ефективною в боротьбі з силами зла є та людина, яка народжена від Духа, а відтак спроможна вести її на цьому ж – духовному рівні: «Бо ходячи в тілі, не за тілом воюємо ми, зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, ми руйнуємо задуми і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові...» (2 Кор. 10:3-5); «Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:11-12).

Навчаючи про дії та дари Святого Духа, апостол зазначав: «Є різниця між дарами милости, Дух же той Самий. Є і різниця між служіннями, та Господь той же Самий. Є різниця й між діями, але Бог той

же Самий, що в усіх робить усе. І кожному дається виявлення Духа на користь» (1 Кор. 12:4-7).

Інколи ми дивуємося, чому служіння не дає результату, а дари – фальшиві, дії – не відповідні Божим вимогам. Це наслідок того, що все це народилося від тіла, а не від Духа.

Буває, нам би так хотілося, щоб та, а не інша людина зайняла певне служіння. Бо вона нам чимсь подобається, викликає певні симпатії, можливо, перебуває із нами в родинних чи просто дружніх стосунках. І, не шукаючи Божого визначення до цього служіння, вирішуємо самі, кому його доручити, тобто народжуємо від тіла.

Інколи потреба спостерігати прояви духовних дарів настільки велика, що з'являється їх підробка, яка не має нічого спільного з виявленням Духа. Внаслідок непокори Богові, відсутності духовного єднання із Ним виявляються наші людські бажання, а не ті, які б Він хотів викликати у нас.

Подія, яка сталася в житті Аврама, для нас сьогодні є добрим уроком щодо того, коли і за яких обставин народжується те, що від тіла, а не від Духа.

Одного разу «було слово Господнє Аврамові в видінні таке: «Не бійся, Авраме, Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика». А Аврам відізвася: «Господи, Господи, – що даси Ти мені, коли я бездітний ходжу, а керівник мого господарства – він Елі-Езер із Дамаску». І сказав Аврам: «Отож, Ти не дав нащадка мені, і ото мій керівник – спадкоємець мені». І ось слово Господнє до нього таке: «Він не буде спадкоємцем тобі, але той, хто вийде з твого нутра, – він буде спадкоємцем тобі». І Господь його вивів надвір та й сказав: «Подивися на небо та зорі злічи, коли тільки потрапиш ти їх полічити». І до нього прорік: «Таким буде потомство твоє!». І вірував Аврам Господеві...» (Бут. 15:1-6).

Аврам отримав від Бога обітницю, що в нього народиться син. Проте йшов час, а нащадок не з'являвся. «Сара, Аврамова жінка, не родила йому. І в неї була єгиптянка невілниця. А імення її Агар. І сказала Сара Аврамові: «Ось Господь затримав мене від породи. Прийди ж до моєї невілници, – може, від неї одержу я сина». І послушався Аврам голосу Сарі» (Бут. 16:1-2). Так з'явився на світ Ізмаїл. Аврамові було в той час 86 років.

Через 13 років з'явився йому Господь, знову промовляючи: «... вчиню Я тебе дуже-дуже плідним, і вчиню, щоб вийшли з тебе народи... Сара, жінка твоя, нехай свого імення не кличе вже: Сара, бо ім'я її: Сарра. І поблагословлю Я її, і теж з неї дам сина тобі... І плав Авраам на обличчя своє, і засміявся. І подумав він у серці своїм: «Чи в столітнього буде народжений, і чи Сарра в віці дев'ятидесяти літ уродить?» (Бут. 17:6-17).

«Авраам же та Сарра старі були, віку похилого. У Сарри перестало бувати звичайне жіноче» (Бут. 18:11), тому такою ж була її реакція на слова про те, що через рік у них народиться син. «І засміялася Сарра в нутрі своїм, говорячи: «Коли я зів'яла, то як станеться розкіш мені? Та ж пан мій старий!» (Бут. 18:11-12).

Несприйняття сказаних Богом слів було викликано ще й тим, що вони випередили Його плани та вже вирішили питання народження сина по-своєму, людськи. Підійшли до цього за тілом, а не за духом.

Проте «... вчинив Господь Саррі, як Він говорив. І Сарра зачала, і породила сина Авраамові в старості його на означений час, що про нього сказав йому Бог». (Бут. 21:1-2). Так народився Ісаак.

Згодом уже апостол Павло про синів Авраама згадує так: «Мав Авраам двох синів, одного від рабині, а другого від вільної. Але той, хто був від рабині, народився за тілом, а хто був від вільної, – за обітницею... Але як і тоді, – хто родився за тілом, переслідував тих, хто родився за духом, так само й тепер» (Гал. 4:22-29).

Ізмаїл народився за тілом, бо таким було бажання і рішення людей. Про Ісака йдеться як про сина за обітницею, народженого «за духом», тобто того, який з'явився за словом Бога, за Господньою обітницею згідно з Його волею і навіть всупереч законам природи, адже майбутні батьки уже втратили репродуктивну функцію.

Саме фізіологічна неспроможність народити сина посилює роль Бога в цій ситуації. Переважно, власне так – нестандартно, незвично, для багатьох незрозуміло, а інколи для деякого й нелогічно, неправильно та смішно відбувається народження «за духом».

Таке народження контрастно відрізняється від народження «за тілом», яке відбувається за розрахунками, згідно з логікою, рішеннями та бажаннями людей. Тому якщо ми хочемо спостерігати в житті Церкви дію Божого Духа, потрібно дозволити народжуватись тільки тому, що від Нього, а не від тіла.

Ігор Крошук

ЯК ПРАВИЛЬНО ПОСТИТИ І ОДЕРЖАТИ ВІДПОВІДЬ НА МОЛИТВУ

Одного разу до Ісуса Христа підійшли учні Івана Христителя і запитали: «Чому постимо ми й фарисеї, а учні Твої не постять?» (Мт. 9:14). Фарисеї справді постили багато. Наприклад, той фарисей, який зайшов у храм помолитися разом з митником (Лк. 18:10-14), говорив про себе так: «Я пощу два рази на тиждень...» Але Ісус чомусь не хвалив їх за таке старання в Божій справі, ніби навіть і не помічав цього.

Напевне, багато людей запитують: «Чому одні християни постять, а інші – ні?». На це Христос тоді дуже просто відповів, що нині Його учні радіють, але в їхньому житті настане й такий час, коли вони будуть постити. Причому ніде далі в Євангеліях ми не бачимо, щоб Христос встановив порядок і правила для дотримання постів. І в Старому Заповіті ніде нема правил, значить, можна зробити простий і логічний висновок: необхідність посту в кожному конкретному випадку і порядок його виконання кожний із Його учнів повинен визначати для себе самостійно.

То чому люди постять? Чому постили фарисеї? Христос викривав їх в тому, що «учинки свої вони роблять, щоб їх бачили люди... і щоб звали їх люди: Учителю!» (Мт. 23:5, 7). Або щоб догодити Богові, подібно до того, як погани намагаються умилостивити своїх ідолів. Але нашого Бога не потрібно благувати, тому що Він благий, багато-милостивий і довготерпеливий. Пророк Захарія описує випадок, як ізраїльтяни почали запитувати Господа, чи продовжувати їм постити після того, як Бог відповів на молитви і визволив їх з вавилонського полону. Господь відповів їм запитанням: «... чи ти то ви постили для Мене?» (Зах. 7:5). Таким чином, Бог настановує юдеїв на думку, що піст потрібний не Богові, а їм самим – для того, щоб усунути причини, що заважають тому, аби Бог їх благословив. Отже, якщо піст – це не засіб для догодження Богові, тоді – що ж це?

Піст

Піст – це особливий стан в житті християнина, коли він обмежує себе в харчуванні і питті для того, щоб сконцентрувати всі сили свого організму на молитві. Піст потрібний тоді, коли християнин очікує якихось позитивних перемін від Бога, як природних, так і надприродних.

Оскільки піст часто згадується як у Старому, так і в Новому Заповітах, то правильно було б розглянути кілька конкретних описів, щоб із них зробити висновки. Мойсей постив на горі Синай у Божій присутності протягом 40 днів і ночей (2 М. 34:28), але у восьмому П'ятикнижжі нема вказівок, що так потрібно чинити народові, а лише є натяк на піст, коли йдеться про те, що народ повинен впокоряти душі в день очищення (3 М. 16:29).

Ще описаний випадок, коли сини Ізраїлеві молилися і постили перед вирішальною битвою з синами Веніаміновими, які захищали мерзенних грішників (Суд. 20:26). Перемога прийшла тільки після посиленої молитви з постом.

Давид молився і постив за немовля, якого народила Вірсавія (2 Сам. 12:16). Перед цим пророк Натан звинуватив його в страшному грісі, тому Давид, очевидно, гірко каявся за гріх, який привів до смерті невинну дитину. У результаті такого каяття появився 51-й псалом, в якому є такі слова: «... бо Ти жертви не прагнеш, а дам цілопопалення – то не любе воно Тобі буде. Жертва Богові – зламаний дух; серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш. Боже!» (Пс. 51:18-19).

Коли Гаман, один із вельмож царя Ахашвероша в столичному місті Сузах задумав знищити всіх юдеїв, то вони, дізнавшись про це, закричали до Господа. І «... були для юдеїв велика жалоба, і піст, і плач, і голосіння, а веретище та попел були ложем для багатьох» (Ест. 4:3). І Господь почув їх молитву. Більше того, ще задовго до цієї проблеми вже передбачив вихід із цієї складної ситуації, коли дозволив єврейській дівчині Естер стати царицею.

Естер також чудово усвідомлювала, що без надприродної допомоги Божої вона сама, намагаючись допомогти юдеям, ризикує не тільки своїм становищем, а навіть життям, тому вирішила

постити три дні зі служницями своїми, а також попросила, щоб і всі юдеї в місті Сузах молилися і постили, підтримуючи її. І Бог почув голосіння і голос Естер і юдеїв і чудесним чином позбавив народ від загибелі.

Біблійні герої

Дуже цікавий також випадок з покаянням поганського міста Ніневії від проповіді Йони: «І ніневітяни вірували в Бога, і оголосили піст...»

Навіть цар покаявся і оголосив піст для всієї Ніневії не тільки для людей, а й для худоби, щоб Господь змилосердився і відвернув біду. І Бог почув цю молитву: «... і пожалував Бог щодо того лиха, про яке говорив, що їм учинить, і не вчинив» (Йона 3:5-10).

Юдейський юнак Даниїл, опинившись у вавилонському полоні, звертався до Господа «з молитвою та з благаннями, у пості, у веретищі та в попелі» (Дан. 9:3), і Бог давав йому дивовижне об'явлення про майбутнє, як для його народу, так і для всього людства. Метою постів Даниїла, за свідченням посланого йому мужа Божого, було: «... ти дав своє серце, щоб зрозуміти видіння, і щоб упокоритися перед лицем твого Бога» (Дан. 10:12).

Ісус Христос не велів Своїм учням постити, але заявляв, що «... прийдуть ті дні, коли заберуть молодого від них – тоді й постити будуть вони» (Мт. 9:15). Сам Ісус постив 40 днів у пустині після Свого хрещення від Івана перед виходом на служіння народу ізраїльському (Мт. 4:2).

Після невдалих спроб учнів вигнати демонів з юнака Христос відкрив їм секрет: «Цей же рід не виходить інакше, як тільки молитвою й постом» (Мт. 17:21). Перші християни в Антіохії також практикували молитви з постами, у результаті чого Дух Святий спонукав їх відділити Варнаву і Савла на місіонерську працю (Дії 13:2-3).

Усі ці випадки свідчать, що метою постів є глибоке покаяння, упокорення, примирення з Богом, виправлення доріг людських, усунення всяких перешкод між Богом і людиною, що заважають злиттю щедрих Божих благословень. Піст необхідний для посилення молитви. Він не має нічого спільного з голодуванням і шантажем Бога, тому що коли людина під час посту захоче вимагати чогось від Бога, то Бог її не почує.

Пророк Ісаїя наводить відповідь на запитання юдеїв: «Нащо ми постимо, коли Ти не бачиш, мучимо душу свою, Ти ж не знаєш того?» (Іс. 58:3). Він говорить: «Отак – у день посту свого чи чините волю свою і всіх ваших робітників тиснете! Тож на сварку та заколот постите ви, та щоб кулаком бити нахабно... Тепер ви не постите так, щоб ваш голос почутий був на височині! Хіба ж оце піст, що Я вибрав його...?» (Іс. 58:3-5).

Християни зазвичай моляться з постом у критичних ситуаціях, коли необхідно прийняти дуже важливе і поворотне рішення в житті. Молитва з постом дуже ефективна для звільнення від будь-якої гріховної залежності, наприклад, куріння чи навіть наркотиків. Молитва з постом також дуже важлива, якщо просити Бога про спасіння когось з близьких.

Практичний бік посту повинен бути суворо індивідуальний, з урахуванням стану здоров'я і особливостей організму кожної людини. Піст може бути різної тривалості, різної міри важкості залежно від стану здоров'я та інших причин. Піст – це не тільки і не стільки стримання від їжі, скільки встановлення правильних відносин з людьми і з Богом.

Піст робиться для того, щоб сконцентрувати всі сили організму на молитві, тому потрібний особливий молитовний стан. Про практичний бік посту говорить той же пророк Ісаїя: «... розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати й пустити на волю утіснених. Чи ж не це – щоб владати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? Що ж побачиш нагого – щоб вкрити його, і не сховатися від свого рідного?» (Іс. 58:6-7).

Це означає, що, перш ніж просити щось у Бога, треба ретельно навести порядок у своєму власному духовному житті. Тоді Бог буде благословляти: «Тоді кликати будеш – і Господь відповість, будеш кликати – і Він скаже: Ось Я!.. І буде Господь тебе завжди провадити...» (Іс. 58:9, 11).

ОЗНАКИ НЕРОЗУМНИХ ДІВ

«Тоді Царство Небесне буде подібне до десяти дів, що побрали каганці свої та й пішли зустрічати молодого. П'ять же з них нерозумні були, а п'ять мудрі. Нерозумні ж, узявши каганці, не взяли із собою оливи. А мудрі понабирали оливи в посудинки разом зі своїми каганцями» (Мт. 25:1-4).

Нерозумні діви звикли брати оливу не в Господа, а в посередників. І коли молодий прийшов, вони, за старою звичкою, звернулися не до Господа, а до тих, хто, на їх думку, мав постійне, безпосереднє спілкування з Ним і тому мав достатньо оливи — тобто Його Слова для щоденних потреб.

Мудрі платили ціну — тобто чекали відповіді від Господа. Вони постійно шукали лица Господа Бога, Ісуса Христа, щоб вчитися в Нього, спілкуватися з Ним і вирішувати свої проблеми... А нерозумні постійно шукали посередників, їх поради, підтримки і об'явлення...

«Зрозумійте-но, неукі, мудрість, зрозумійте ви розум (Божий), безглузді! Послухайте, я бо шляхетне кажу, і відкриття моїх губ — то простота» (Прип. 8:5-6).

«... бо Ти світиш мого світильника, Господь — Бог мій, освітлює Він мою темряву!» (Пс. 18:29).

Той, хто не шукав особистого спілкування з Господом, а лише цитував чийсь слова, чийсь об'явлення, може почути від Господа: «Я не знаю вас» (тому що ви не хотіли знати Мене).

Саме це почули нерозумні діви: «А потім прийшла й решта дів і казала: «Пане, пане, — відчини нам!». Він же в відповідь їм проказав: «Поправді кажу вам, — не знаю я вас!» (Мт. 25:11-12).

Сьогодні дуже багато людей цитують Біблію, повторюють висловлювання авторів, що сподобалися їм, а ось свого досвіду спілкування з Господом — тобто своєї оливи не мають, бо не вірять, що Господь може спілкуватися з кожним індивідуально, вести кожного індивідуально, вчити кожного індивідуально, адже в кожного свої (індивідуальні) помилки і проблеми, своє життя. А Господь — двері для виходу з будь-якої проблеми. Господь знає, як кожному допомогти.

«Нерозумні ж, узявши каганці, не взяли із собою оливи» (Мт. 25:3). Бувають й такі обмануті, які думають, що коли вони платять десятину, вхід в Царство Небесне їм забезпечений, бо оплачений. Деякі постійно користуються чужою оливою — об'явленнями, за які заплатили інші... І про особисте спілкування з Господом не задумуються.

Якщо ж постійно, роками харчуватися кимось пережованою їжею, людина слабне від недостатнього, неповноцінного духовного харчування, і її світильник гасне.

«Бо всі столи повні блювотою калу, аж місця (чистого) нема!.. Бо на заповідь заповідь, заповідь на заповідь, правило на правило, правило на правило, трохи тут, трохи там» (Іс. 28:8, 10).

«А місця (чистого) нема» — нема місця для Самого Господа, для Його Слова, зверненого до мене особисто...

«Нерозумні ж сказали до мудрих: «Дайте нам із своєї оливи, бо наші каганці ось гаснуть» (Мт. 25:8).

Мудрі діви послали нерозумних до їхніх улюблених продавців, які торгували спасінням і помазанням — тобто оливою Слова... «Мудрі ж відповіли та сказали: «Щоб, бува, нам і вам не забракло, — краще вдайтеся до продавців, і купіть собі» (Мт. 25:9).

Господь все ще кличе кожного до Себе: «О, всі спрагнені, — йдіть до води, а ви, що не маєте срібла — йдіть, купіть живности, і без платні вина й молока! Нащо будете важити срібло за те, що не хліб, і працю вашу за те, що не ситить? Послухайте пильно Мене, й споживайте добро, — і нехай розкошує у наситі ваша душа! Нахиліть своє вухо, і до Мене прийдіть, послушайте, й житиме ваша душа! І Я з вами складу заповіта навіки на незмінні Давидові милості... Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько!» (Іс. 55:1-3, 6).

«ЄДНІСТЬ ДУХА В СОЮЗІ МИРУ»

19-20 серпня 2016 року Херсонська церква «Дім молитви» у лісі біля м. Олешки провела молодіжний табір.

Девізом табору стали слова з Писання — «Єдність духа в союзі миру». 23 підлітки разом із представниками старшого покоління мали нагоду поміркувати на важливі для повноцінного християнського життя теми.

Зокрема Анна Веренич говорила про силу чистоти. Пастор церкви «Дім молитви» Юрій Колесник відверто міркував про статеве дозрівання і юнацькі бажання, а також навчав на не менш важливу тему — тему фінансів і часу.

Благословенням для всіх учасників табору став вечір хвали і поклоніння. Як слушно зауважила Анна Веренич, «природа допомогла налаштуватися на хвилю вічного Творця, а пісні поклоніння — зануритися в Його присутність».

Вікторія Скляр.

Херсон.

«НЕ ЗАБУВАЙТЕ Ж І ПРО СПІЛЬНІСТЬ...»

Уже стає традицією проведення наприкінці серпня дня відпочинку для сестер із церкви Святої Трійці (м. Нововолинськ Волинської обл.) на території табору «Прикордонник». Ось і цьогогоріч близько 70 жінок різних статусів, переважно із непростими долями, мали змогу побувати у спільності на мальовничому березі Західного Бугу.

Ведучий спілкування Леонід Демчук звернувся до сестер із словами, що сказав колись Давид: «Я був молодий і постарівся, та не бачив я праведного, щоб опущений був, ні нащадків його щоб хліба просили» (Пс. 36:25), нагадуючи, що Господнє милосердя оновлюється над нами кожного ранку. Він закликав присутніх не занепадати духом, а досягати успі-

хів у правді, побожності, вірі, любові, терпінні та лагідності, боротися добрим подвигом віри та триматися вічного життя.

Володимир Тачинський наголосив на довірі Богу. Якщо ми будемо

надіятися на Господа, то ніколи не залишимося посоромленими. «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться у вас, то просіть, чого хочете, — і станеться вам!» (Ів.15:7) — цими словами Володимир Тачинський

закликав сестер до молитви.

Після загального співу до слова були запрошені гості зустрічі — старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЄ Волині єпископ Михайло Близнюк і єпископ Степан Веремчук.

Михайло Близнюк нагадав сестрам притчу про несправедливого суддю та вдову. Бог завжди візьме в оборону Своїх обраних, хоч і баряться щодо них. Наше завдання — «молитися завжди і не занепадати духом». У Бога все сплановане для нас на добро і Він має особливі відносини із тими, хто надіється на Нього. «Господь добрий для тих, хто надію на Нього кладе, для душі, що шукає Його!» (Плач Єремії 3:25).

Михайло Близнюк визначив чотири етапи в історії вдови, які описуються в притці: відчай, бажання вийти із нього, віра у краще майбутнє та відповідь від Господа через змилювання судді. Здавалося б, безвихідне становище жінки стимулювало її не зневіритися і не впасти на душі, але впевнено чекати відповіді та заступництва. Господь ніколи не допустить щоб ми страждали і терпіли понад силу, а завжди подасть нам своєчасну допомогу.

Степан Веремчук особливу увагу звернув на вдів. Він розповів про силу молитви благочестивої вдови, яка свою надію покладає на Господа.

«Отож, мої любі, мавши ці обітничі, очистьмо себе від усякої нечисті тіла та духа, і творимо святиню у Божім страху» (2Кор. 7:1). Цими словами із Святого Письма Степан Веремчук закликав присутніх до постійного очищення та освячення. Ми, як люди Божі, повинні

стояти на міцному фундаменті, яким для нас є Ісус Христос, перевіряючи, з чого ми будемо, проводячи щире життя перед Богом у нелицемірній вірі, надії, любові та невинній молитві.

Після обіду молодь церкви приготувала для сестер сценку-розповідь «Ріхтер» про те, що Бог турбується про сиріт і про те, що «чиста і непорочна побожність перед Богом і Отцем є в тому, щоб піклуватися про сиріт і вдів у їхніх скорботах і берегти себе не оскверненим від світу» (Як.1:27).

Ліна Демчук поділилася із сестрами роздумами про важливість терпіння, ілюструючи свою розповідь прикладами людей із Старого та Нового Заповітів, які вміли терпіти, і тих, хто був нетерплячим. Ключовим віршем стали слова Ісуса: «Терпінням вашим спасайте душі ваші» (Лк. 21:19).

Сестри Софія Грицак та Катерина Мацик розповіли про милості, які Господь вчинив у їхньому житті, вкотре нагадуючи про велику силу молитви, необхідність терпіння та про те, що Бог ніколи не залишає праведника.

Сподіваємося, що ця зустріч знайшла позитивний відгук у серці кожної сестри, яка мала змогу відпочити і тілом, і душею, і духом, слухаючи Боже Слово та надихаючись красою Його творіння.

Оксана Тихун.

**№ 9 (144) Виходить щомісяця
ВЕРЕСЕНЬ 2016 р.**

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 2600200007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726